

MÜSLÜMAN HALKIN CİHADI

[Türkçe – Turkish – تركي]

Şeyh Abdullah Azzam

Web Düzen : Üzgür El Erdişi

Kaynak : Ravza Yayınları

2013 - 1434

[facebook/ücretsiz İslami e-kitap indir](https://www.facebook.com/uccretsizislami)

KUR'AN'DA CİHAD KAVRAMI

Cihad, "C-H-D" kökünden gelen bir kelime olup "meşakkat, güç yetme, gayret etme" şeklinde genelde zorlu bir çalışma ve gayreti gerektiren fiiller için kullanılır. İslami bir terim olarak cihad: Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılmak, fitne ve zulmü ortadan kaldırmak için ortaya çıkan her türlü engel ve düşmana karşı meşru olan her yol ve vasıtayla elinden gelen mücadeleyi yapmaktır. Bu mücadelenin yollarından birisi tebliğ, diğeri de savaş (kıtal) dır. Cihad yapmak her müslümana farzdır. Hatta gerektiğinde namaz, oruç gibi farz-ı ayndır. "Ey mü'minler hoşunuza gitmediği halde savaş söze farz kılındı. Bazen hoşlanmadığınız şey sizin için hayırlı,

sevdiğiniz bir şey sizin kötülüğünüzdür. Siz bilmezsiniz, Allah bilir. (Bakara/216)
"Fitneden eser kalmayınca, din de yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Vazgeçerlerse artık zalimlerden başkasına husumet yoktur" (Bakara/193)
Cihadın farz olmasının sebeplerinden en önemlisi, fitne, fesad ve zulmün ortadan kaldırılması ve Allah'ın hükümlerinin hakim olmasıdır. Bunu gerçekleştirmek her müslümana farzdır.
Cihad kişinin sahip olduğu her şeyle yapılabilir. Şu kadar ki, savaş şeklindeki teknik anlamıyla cihad, Kur'an'da daha çok "canla ve malla" biçiminde geçmektedir. Bizzat savaşa çıkamayacak durumdaki mü'minler askerleri donatmakla aynı sevabı alırlar. Çünkü Peygamberimiz: "Allah yolunda cihad edecek olanı teçhiz eden

kimse bizzat savaş yapmış gibidir. Savaşa giden kimsenin ailesini görüp gzetene de aynı mükafata mahzar olur."(R.-Salihin. 2/544) buyurur. Cihad için devrin ve Őartların gerektirdiği en üstün silahlara sahip olmak Kur'an'ın emridir: "Ey mü'minler gerek hafif gerek ağırlıklı olarak el-birlik savaşa ıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır" (Tevbe/41)

Şu guruplara karşı cihad yapılır:

1- İnkarcılar:Allah'ı inkar eden, O'nun dinini kabul etmeyen kişilere İslam tebliğ edildikten sonra kabul etmezlerse, ya İslam egemenliğini kabul edip cizye vermeyi kabul ederler veya onlara karşı savaş açılır. Kur'an

peygambere hitaben: "Sen inkarcılara uyma, onlara karşı var gücünle savaş" (Furkan/52) buyurmaktadır.

2-Dine dil uzatanlar ve Müslümanlarla yaptıkları anlaşmayı bozanlar: Müslümanlarla anlaşma yapıp yemin eden ve saldırmayacaklarına dair söz veren kişilerin bu anlaşmayı bozup, Müslümanlara ve dine dil uzatanlara karşı savaş açılır: "Ve eğer anlaşmalardan sonra yine yeminlerini bozarlarsa ve dininize hınç besleyip saldırırlarsa, bu durumda küfrün önderleriyle çarpışın. Çünkü onlar yeminleri olmayan kimselerdir, belki cayarlar" (Tevbe/12)

3-Zalimler:

İnsanlara zulmeden, zulümle yeryüzünü fitne ve fesada boğan, insanları ezen, kanlarını emen, sömüren insanlara karşı,

zulmü kaldırmak için savaşılr. "Fitne yeryüzünde kalmayıp, yalnız Allah'ın dini hakim oluncaya kadar zalimlerle savaşınl. Eğer vazgeçerlerse savaşımayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur" (Bakara/193)

4-Münafıklar:

"Ey peygamber! Kafirlerle ve münafıklarla cihad et ve onlara karşı sert ve caydırıcı davran. Onların barınma yerleri cehennemdir"

(Tevbe/73)

5-Şeytanların (Tağutların) dostları:

"İnananlar Allah yolunda savaşırlar, inkar edenler ise şeytanın (tağutun) yolunda harb ederler. Şeytanın dostlarıyla savaşınl, esasen şeytanın hilesi zayıftır. (Nisa/76)

SAVAŞTA MÜSLÜMANLARIN TUTUMU

Savaş yapılan kişiler görüldükleri yerde öldürülecek ve hatta yurtlarından çıkarılacak (Bakara/191) boyunları vurulacak ve esir alınacaklar, ancak savaş bittiğinde fidye karşılığı serbest bırakılacak (Muhammed/4) Savaş sırasında sert davranılacaktır. (Tevbe/73) Savaş top yekün olabileceği gibi (Tevbe/36) bölükler çıkarma biçiminde de gerçekleştirilebilecek, (Nisa/71) ama durum ne olursa olsun, bütün güçle savaşılacaktır. (Furkan/52) Çünkü savaş yoluyla Allah onları azaplandırmış, rezil etmiş olacaktır (Tevbe/14) Bununla birlikte savaşta Allah'ın sevmediği bir tutum olan aşırılıktan kaçınılacak, (Bakara/190) savaşılanlar savaştan vazgeçerlerse vazgeçilecek ve

başılanacaklar(Bakara/192) barışa yanaşırlarsa barış yapılacak,(Enfal/61) bu yolla arada bir sevginin doğması için umut beslenecek, savaşa katılmamış ve yardımcı olmamış olanlara adil davranılacak, iyi muamele yapılacak(Mümtehine/7-8) tevbe edip namazlarını kılar, zekatlarını verirlerse "kardeş" statüsüne alınacaklar, eğer dönerlerse yeniden savaşılacak (Tevbe/11-12) Ve, savaş ya boyunlarını büküp Bir aşağılanma göstergesi olan cizyeyi vermeyi kabul etmelerine (Tevbe/29) yahud da fitne kalmayınca dek sürecek. (Enfal/39)

CİHADIN ÖNEMİ

Allah cihad eden mü'minleri şu ayetiyle övüyor: "İnananlardan, özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit

değildir. Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebeye oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti vaat etmiştir, ama Allah, cihad edenleri oturanlara, büyük ecirler, dereceler, mağfiret ve rahmetle üstün kılmıştır. Allah bağışlar ve merhamet eder" (Nisa/95-96)
"Allah mücahidlerin canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın almıştır." (Tevbe/111)

Allah mü'minlerin cihad etmeden, İslam'ın yayılması için gayret sarf etmeden cennete giremeyeceklerini söyler "Yoksa içinizden Allah, cihad edenleri ve sabredenleri belirtmeden cennete gireceğinizi mi sanıyordunuz ?" (Ali İmran/142)
"İnanan, hicret eden ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad eden kimselere Allah katında en büyük dereceler vardır, işte

kurtulanlar onlardır" (Tevbe/20)
"İnanıp hicret eden, Allah yolunda savaşımlar ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler, işte onlar gerçekten inanmış olanlardır. Onlara mağfiret ve cömertçe verilmiş rızıklar vardır." (Enfal/74)
"İşin başı İslam, direği namaz, zirvesi cihaddır" (S.Tirmizi, İman,8)
"Hiçbir kimsede Allah yolunda cihadın tozu ile cehennemın ateşi birleşmez" (S. Nesei, Cihad.8)
"Allah yolunda savaşımlar için Allah, cennette yüz derece hazırlamıştır ki, her derecenin arası yerle gök arası kadardır." (Riyazu's-Salihin.2/541)

Osman

Kara

Eylül 1991

DİRENEN HALKIN TARİHİ SEYRİ

Hamd, Allah'adır. O'na hamd eder, bizi mağfiret etmesini ister, sadece O'ndan yardım bekleriz. Nefislerimizin kötü arzularından, amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet dilerse onu kimse sapıtamaz, kimi de saptırırsa onu kimse hidayete erıştiremez. Allah'tan başka ilah olmadığına Hz. Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim. Tarihçiler son asırda şerefini, onurunu, haysiyetini korumak için hayatını feda eden en fazla gencin, Müslüman Afgan halkından olduğunda fikir birliğı halindedirler. Bu aziz halk başını zalimlerin önünde eğmemek, boynunu küfür fırtınası önünde bükmemek, vakarını muhafaza etmek için birçok kurbanlar takdim etti ve ağır bedeller ödedi.

Vakan; varlığından bir parça, asaleti,

damarlarında dolaşan kan, cihad onun mizacı, savaş fitratı, binicilik elbisesi, cesaret etidir.

"Onlar şeref ve haysiyeti nesilden nesile mirasla aldılar,Onlar, şerefli ve haysiyetli kişilerin evlatlarıdır"

Müslüman Afgan halkını derinden incelediğimizde asaletin değeri, ahlakının olgunluğu, soyunun yüceliği ortaya çıkar. Bu halk yiğitliği, vakarı, haysiyeti, hayayı, vefayı, şerefi ve cömertliği kendi nefsinde bulundurmıştır. O şecaati sever, yücelmeye aşıktır, alçaklıktan ve zillete düşmekten nefret eder.

Boyunlarını sadece yaratıcılarına teslim ederler. Alınlarını Rablerine eğerler. Kendi prensiplerini kendileri seçtiler. Vakarlarının destanlarını damarlarındaki kanlarıyla yazdılar. Önce Budizm'i kabul edip Orta ve

Doğu Asya'ya yaydılar. Sonra Allah onları İslam'la Őereflendirdi. İslam için mallarını, canlarını ve her Őeylerini feda ettiler. Siz ölümü hakkıyla anlayan bir kavimsiniz. Sizin harpteki sabır ve haysiyetinizi herkes gördü.

Siz olmasaydınız, hiç kimse Sabır nasıl olur. anlayıŐ nasıl olur bilmezdi. Onlara baktığında alimlerinin ve kahramanlarının etrafında görürsün. Misafirlerine ikram ederler, kanlarını akıtma pahasına da olsa onlara hürmet ederler. Büyüğe saygı duyar, alimlerden korkarlar ve çekinirler.

Hatırlıyorum da; İhtiyar bir kadını kocasıyla beraber getirdik. Kadın mutfakta bize yardım etmek için evin bir bölümünde kaldılar. Sonra yolculuğa çıktı. Adamı hafif bir işte çalışan kardeşlerimden birinin yanına

götürdüm, onun geliri benden daha çoktu. Onun evinde çalışmasından ve ona hizmet etmesinden dolayı vakarla kalktı ve: "Alim olduğun için sana hizmet ettik" dedi. Bir kuru ekmek parasına muhtaç olmasına rağmen bunu söyleyebilirdi. Başka bir defa; mücahidlerden biri evimde idi. Ona kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim. Odaya döndüğümde evi terk ettiğini gördüm. Daha sonra bunun nedenini sorduğumda: "Bir alimin bana yemek hazırlayıp sunmasını kabul edemem, "dedi. Hûda bize yıldızlarını gösterdi, Yardımcılarımız meclisimizde göründü, Zorbalar bize düşmanlık gösterse bile , Yakın dostlarımız güzel destek verdi bize Neşeli, saf kalplerimiz Hak için gazaplanır, Haydutlara volkan gibi saldırırız. Hür olarak yaşadık Hak uğruna

Gerektiği yerde ölürüz
Ve bunu açıkça herkese söyleriz.

İTTİFAK EDİLEN BİR KONU

Gözlemciler Afgan cihadının asrın harikulade bir olayı olduğunda fikir birliği içindedirler. Tarihçiler bu olayı çözmekte zorlandılar, gözlemcilerin akılları bu konuyu anlamakta hayrete düştü. Kanada'lı gazeteci, mücahidlerin Rus'lara karşı galibiyetlerini görünce: "Bu realitedir, fakat bunu açıklamaya ve bu olayın sırrını çözmeye gücüm yetmez" demektedir.. Şu bir gerçek ki, arınmış ruhların varlığının ortaya çıkardığı eşsiz bir sebat, masallara benzeyen bir direnme, okuyucunun uzak bir hayal kabul ettiği, sadece arzuların idrak ettiği bir gerçektir. Sabır ve sebatla bu, akıl sahiplerinin üzerinde ittifak ettikleri asrın

eşsiz bir olaydır. İnsan bu benzeri görülmemiş görüntü karşısında şaşırıp kalıyor ve bu dirençli Müslüman halkın karşısında imrenerek ve kendisinden utanarak bakıyor. Bu görüntünün bu halkın tarihinde ilk defa olduğunu zannediyor. Birçokları, bu halkın namusunu korumak, dinini, prensiplerini iki asır boyunca Yeni Afganistan davasından beri -Ahmed Şah Baba Dürrâni'nin ortaya çıkmasıyla başladı-yedi defa bu direnişini gösterdiğini bilmez.

TARİHİ OLAYLARIN ÖZETİ

Persler ve Moğollar Afganistan'ı hakimiyetleri altına almak için mücadele ediyorlardı. Moğollar Hindistan'ı hakimiyetleri altına almışlar, kollarını Belücistan bölgesine doğru

uzatmışlar ve Kandeher'ı da kendi topraklarına katmışlardı. Persler ise -Safevi devletini kasdediyoruz- Herat'a saldırmışlar ve orayı adeta yutmuşlardı. Fakat göğüslerinde bir keder oluşmuş onu hazmedemiyorlar veya karınlarından çıkarmadan rahat edemiyorlardı. 18. Asrın başlarında, 1707 yılında Melik Orenk Zip Alemgir'in ölümüyle Moğolların ve 1722 yılında Şah Hüseyin'in ölümüyle Safevilerin çözülüp zayıflamasına kadar durum böyle devam etti. Hindukuş dağlarının eteklerinde oturan Biştan kabilelerine dağlar dar gelmeye başlayınca düz yerlere göç etmeye başladılar. Bazıları Himend nehrinin havzasına doğru yerleştiler. Diğerleri Hindistan'ın kuzey-batı sınırlarına doğru yayıldılar. Bu kabileler şu anda Pakistan'daki Serhad bölgesinde

(N.N.F.P) oturmaktağırlar.
Biştanlar bazı şair ve liderlerinin -Büyük
lider Beyazid-i Ensari ve Han Hatenuyandırdığı kendi varlıklarını hissettirmeye başladılar.

GALZAY VE ABDALI KABİLELERİ:

Galzay kabileleri Kandeher bölgesindeki en kuvvetli kabileler arasında sayılıyordu. Herat bölgesinde de Abdal i kabileleri kuvvetliydi. Galzay kabilelerinin liderleri Mir Faiz komutası altında Kandeher'daki Safevi devletinin temsilcisi İran'lı komutan Corcun'a karşı 1709 yılında, Abdali kabileleri de Herat'taki Safevi devletinin elçisi Esedullah Han'a karşı 1716 yılında ayaklandılar.

Mir Faiz ölünce oğlu şah Muhammed

Kandehar'daki tahta oturdu. Gözünü batıya dikti ve Safevi saltanatını kuşatmaya karar verdi. İsfahan'a girdi, 1720 yılında Kirman ele geçti. Kısa bir zaman sonra Safevi devletini yıktı. Müslümanları, yeryüzünü kan ve parçalanmış uzuvlardan başka bir şey görünmeyen otsuz bir çöle çeviren karanlık, zor bir kabustan kurtarıp, rahatlattı. Şah Muhammed başkentini 1722 yılında Kabil'e nakletti ve 1725 yılında vefat etti. Yerine ordulara eşsiz şecaat ve üstün bir yetenekle komutanlık yapan ve Rus'ları 1726 yılında Derinep'te mağlup etmeyi başaran oğlu Eşref geçti. Fakat İran'lı yol kesicilerden Nadir Kuli Bey Eşrefe karşı isyan etti. Eşrefte 1729 yılında Damigan'da savaştı. Eşrefi mağlup etti. Şehirleri hakimiyeti altına alan Nadir Kuli kendi kendine 1737 yılında Afganistan

Melikliği tacını giydirdi. Sonra Hindistan'a hareket etti. Moğollarla Karnal savaşını yaptı. Onları hezimete uğrattı ve Kuhi Nur adındaki elmas tacını yağmaladı. Moğol tahtını İnan'a kaçırdı. Bu taht İnan şahlarının üzerine çıkıp oturduğu "Arşu't-Tavus" adını verdikleri tahttır. Bu tahta son oturan da İnan servetini alarak 1779 yılında İnan'dan kaılan şah Rıza Pehlevi'dir.

BURÜZ AHMED şAH DÜRRANİ (1 7 4 7-1 7 7 3) :

Nadir şah 1747 yılında öldürölünce Abdali kabilesinin çocuklarından biri olan Ahmed şah ortaya çıktı. Nadir şah'ın torunlarının hamisi olduğunu ilan etti. Ahmed şah komutanlık yaparak, şehirleri sömürüden kurtarmaya başladı. Kandeher kentini dört bin kişiyle kurtardı. Kabileler

birleşerek onu kendilerine emir tayin ettiler. Kendisine "İncilerin incisi" adını taktılar. Bu yüzden kendisine ed-Dürrani lakabı verilmiştir.

Ahmed Şah ülkesinin sınırlarını genişletmek için önce batıya, Horosan'a gitti ve Perslerin hakimiyetine son verdi. Daha sonra doğuda Delhi'ye kadar gitti, Hind ve Moğol hakimiyetlerine son verdi. Ülkesinin sınırları; kuzeyde Ceyhun nehrinden güneyden Bahrü'l-Arab'a, doğuda Keşmir ve Delhi'den, batıda Meşhed'e kadar uzanıyordu. Ona Afgan halkı "Baba" ismini vermişti

YEDİ TARİHİ İNTİFADA

Ruslara karşı yapılan savaş, müslüman Afgan halkının cihadı, şevk ve azimle başlattıkları tarihi intifadanın yedincisidir. Bu tarihi intifadanın kronolojik sırası

şöyledir:

1.İNTİFADA:Hindulara karşı cihad: Moğol İmparatorluğunun zayıflaması üzerine Si Vecih isminde kahinlerden bir Hindu ortaya çıktı ve başlıca şu esasları içine alan terörist planını ilan etti: a-Hindistan'daki bütün Müslümanlar Hinddir ve asıl dinleri olan Hinduizme dönmeleri gerekir. b-Hindistan İmparatorluğu asıl sınırları olan Hindikuş dağlarına kadar yayılmalıdır. c-Hind şahlarını öldüren komutanları yetiştirdikleri için Afganistan'ın mevcudiyetinin ortadan kaldırılması gerekir. Si Vecih komutasındaki Hindular Sihlerle bir olup Delhi'ye girdiler. Müslümanların kanlarını akıttılar, mallarını yağmaladılar ve onları mezbahanelere tıktılar. Şah Veliyullah ed-Dehlevi'nin yardım çağrısı:

Alim Şah Veliyullah ed-Dehlevi Ahmed Şah Dürrüni'ye: "Sen Allah'ın izniyle Hindistan müslümanlarını mezbahanelerden ve yok olmaktan kurtaracak tek adamsın." diye bir mektup yazarak, yardım çağrısında bulundu. Ahmed Şah Dürrani cesur bir aslan gibi Hindistan'daki müslümanları himaye etmek için öne atılarak, insanları harbe çağırdı. Kandehar'dan yetmişbin kişi topladı. Peşaver'i fethettikten sonra Lahor'a yöneldi. Lahor kendisine teslim edildi. Delhi'ye gitti, Hindu'larla Delhi'den 14 km. uzakta Banibat'ta karşılaştı. Düşman kuvvetlerinin sayısı üçyüzbin civarında idi. Çok şiddetli bir savaş oldu. Üç gün sonra şafak sökerken düşmanlar arkalarında abdestli ellerin darbeleriyle kanlı kanlı yere serilmiş yüzyirmibin cesed bıraktıktan sonra hezimete uğrayarak geri çekildiler.

Bu savařta onbeřbin kiři Őehid dūřtu. Kanlarıyla yeri temiz bir kokuya kavuřturdular. Ahmed Őah Baba'nın oęlu Timurlenk Lahor'un emiri oldu. **2.İNTİFADA:** 1836 yılında Sihlere karřı Dost Muhammed'in geręekleřtirdięi intifada: 1761 yılında Ahmed Őah'ın Hindistanlı mūslūmanlara yaptıęı yardımı zikretmiřtik. Ahmed Őah (1773) olūnceye dek hūkūm sūrdū.

Otoriteyi oęlu Timurlenk aldı ve 1773-1793 yılları arasında yirmi yıl ũlkeyi idare etti. Bařkenti Kabil'e taşıdı. Kabil yazın, Peřaver ise kişin başkent olarak kullanılıyordu. Timurlenk'in 1793 yılında vefatından sonra devleti oğullarının arasında başlayan taht kavgaları sebebiyle paręalandı. Hilafet Timurlenk'in oğullarının olūmünden sonra sona erdi. Oğulları ię savaşlarda öldüler.

Hakimiyet Dürrani ailesinden yeni bir aileye geçti: Barakzay kabilesinden Muhammed Zay.

Düşmanlar Timurlenk'in koskocaman devletini her taraftan istila etmeye başladılar. Buhara'nın ardından Belh şehrinin hakimiyetini kaybetti. Sihler Ranci Sing'in komutasında Afganistan sınırlarına ve Keşmir'e saldırdılar. Peşaver 1834 yılında onların eline geçti. Sind ve Belucistan Afganistan hakimiyetinden çıktı. Barakzay ailesinin çocuklarından Dost Muhammed ortaya çıktığında ellerinde Kabil, Gazne ve Celalabad'dan başka şehir kalmamıştı.

Peşaver sinlerin eline geçince onu geri almayı düşünmeye başladı ve Sinlere karşı savaş çağrısı yaptı. Cihad bayrağını açarak, önde kendisi olmak üzere Peşaver'e ulaştılar.

Fakat Sih'lerin reisi Ranci Sing Afgan askerlerinden öncü kuvvetlerin saflarına fitne tohumlan saçmayı başardı. Asker hiçbir şey yapamadan geri döndü.
3.İNTİFADA: 1836 Üçüncü genel savaş çağrısı:

Dost Muhammed Peşaver önünden mağlup olarak döndü. Fakat bir yıl sonra Peşaver'de müslümanlar üzerinde cereyan eden mezbahane olayı sebebiyle ayağa kalkan Afgan halkının baskısı altında yeni bir ordu tanzim etti. Afgan ordusu Dost Muhammed'in büyük oğlu Vezir Muhammed Ekler Han komutası altında hareket etti. İki ordu Peşaver'in yakınlarında Cemrud denen yerde karşılaştı. Sih'lerin komutanı Ranci Sing'in oğlu idi. Vezir Muhammed Ekber Han, Sih komutanını öldürmeye muvaffak oldu. Sihler çareyi kaçmakta buldu ve

Müslümanlar zafere ulaştı.

4. İNTİFADA: 1838-1842 yılları arasında İngilizlere karşı savaş: İngiltere, Napolyon'un Rus çarı 1.Alexandre ile birlikte İngiltere'nin sömürsü olan Hindistan'a İran ve Afganistan yoluyla girme konusunda anlaşmalarından korkuyordu. İngiltere'nin ilk heyeti 1809 yılında Ivan Justin komutasında Peşaver'e geldi. Timurlenk'in oğullarından biri olan Şah Suca ile beraber savunma anlaşması imzaladı. Sonradan Şah Suca tahtını kaybedince Hindistan'daki İngilizlere sığındı. 1839 yılında İngiliz ordusu Kabil ve Kandeharı ele geçirdi. Hindistan'daki İngiliz sefiri, Şuca'nın tahtının Afganistan'a geri verilmesini emretti. Onu Hindistan'dan Kuvetta yoluyla getirip Kandehar'daki Ahmed Şah camiinde teslim ettiler. İngiltere Gazne ve Kabil'i ele geçirdi.

Şahın başkentini Kabil'e naklettiler, Dost Muhammed ise Kabil'den kaçtı. Afgan müslüman halkı bu sömürüyü kabul etmedi ve İngilizler tarafından kendilerine tayin edilen Melik'i reddetti. Çünkü riyakârların günleri mutlu ve huzurlu geçer. Halk ayaklandı, kukla Meliklerini Kabil sokaklarında cesurca öldürdüler. Şuca'ı, Devlet isminde birisi öldürmüştü, halk onu omuzlarında taşıyordu. Ahter Han İngilizlere karşı cihad ilan etti. Dost Muhammed ve oğlu Vezir Muhammed Ekber Han Afgan halkıyla beraber İngilizlere karşı savaşmak için döndü.

2. Teşrin-i Sani 1840 yılında Befazdaremen savaşı çıktı. Dost Muhammed birinci günde zafer elde etti, ikinci gün hezimete uğrayarak, İngilizlere esir düştü. Onu Kalkuta'ya götürdüler. Oğlu Ekber Han

orada kaldı. İngiliz temsilcisi Mc Canton ile arasında büyük çarpışmalar cereyan etti. Ekber Han çarpışmalar sırasında Mc Cantan'ın kafasını kılıcıyla kesti. Bunu müteakiben İngiltere 6 ocak 1842 yılında geri çekilme kararı aldı. Sayıları, dört bin İngiliz ve Hind, Onikibin müttefik askeriydi. İngilizler Celalabad ve Kabil arasındaki cekdelk vadisinin yolunu tuttular. Mücahitler onları Con Damek'e varıncaya kadar kılıçtan geçirdiler. Oraya vardıklarında ordudan, kavmine İslam askerleriyle çarpışmalarının neticesini haber vermek için son kalan kişi, Doktor Braydon'du.

1815 yılında Waterloo savaşında Napolyon'un hezimete uğrattığı İngiliz ordusu askeri komutanı İvan Justin Ekber Han tarafından esir alındı. Cekdelk'de bir odaya hapsedildi

ve orada öldü. Rehin alınan komutanlar ve İngiliz Alexandre Bouriner de öldürüldü. Bu harpte cihadın en akıllı ve görüşü sağlam olan komutanları, Vezir Muhammed Ekber Han, Serdar Ahmed Han, Mir Mescidi Han, Nevab Muhammed Zaman Han, Naib Eminullah Levgeri, Abdullah Han ve Ahter Han idi...

5. İNTİFADA: Bu İngilizlere karşı cihadda ikinci dönemin benzeridir: İngilizler 1842 yılının yazında Kabil'e dönmeye teşebbüs ettilerse de Hindistan'daki elçi İngiliz ordusunun geri çekilmesini, Dost Muhammed'in arzu ettikleri siyaseti gerçekleştirdikten sonra Afganistan'a emin olarak geri dönmesini emretti.

Dost Muhammed 1843 yılında Kabil'e döndü. 1863 yılına kadar saltanatı sürdü.

Bu fetret döneminde Kandehar, Herat, Belh kendi yönetimine geçti. Dost Muhammed döndükten sonra oğlu Vezir Ekber Han esrarlı bir şekilde öldürüldü .Tarihçilerin bir çoğu onu babasının zehirleyerek öldürdüğünü iddia ederler. Dost Muhammed'den sonra oğlu Şir Ali Han geldi, Afganistan'a 1863 - 66 yıllarında hükmetti. Sonra saltanattan uzaklaştırıldı. Sonra tekrar dönerek 1869-1879 yılları arasında saltanatını sürdürdü. İngilizlerle yapılan bu savaşın sebebi şuydu: İngiltere Rusya'nın Taşkent ve Havarzm'ı işgal edip Ceyhun nehrine kadar geldiğini görünce telaşlandı. Rusya general Litofer başkanlığında askeri heyet gönderdi. Litofer Kabil'e varır varmaz Şir Ali'yle bir anlaşma imzaladı. İngiltere Şir Ali ile karşılaşmak için oraya

heyet gönderdi, fakat Afganistan'a sokulmadılar. Lond Robert Afganistan'a hücum etti ve üçüncü meşhur saldırısında - 1879 yılında- oraya girince, alim Rabbani Gazne'den İngiltere'ye karşı cihad ilan etti. Askeri komutanlar: Kabil cephesinde Muhammed Han, Becrom'da General Muhammed Kerim Han ve Mir Baca Han, Lağman cephesinde İsmetullah Han. İngilizler Afganistan'a girince Şir Ali Han Mezarşerif e kaçarak Rusya'dan yardım istedi. Arkasında oğlu Yakup Hanı Kabil'e halef bırakarak Afganistan'ı terk etti. İngiltere 26 Mayıs 1879'da Afganistan'la bir anlaşma imzaladı ve Afganistan'da dış siyasetin kontrolünü devamlı deruhte edecek daimi heyeti Kabil'e gönderdi. 3 Eylül 1879 yılında Afgan halkı bu heyetin bütün fertlerini bir kalede muhasara altına alarak

öldürdüler. Fakat İngiltere başka kuvvetler gönderip Kabil'i kuşattı. Yakup Han'ı yakalatarak Hindistan'a gönderdi. 1923 yılında orada öldü. İngiltere Kabil'de 1879-1880 yılları arasında kaldı. Sonra Dost Muhammed'in torunu Emir Abdurrahman'la ikili anlaşmaya girmeye mecbur kaldıktan sonra çekilmek için hazırlıklara başladı. Eyüb Han'ın (Yakup Han'ın kardeşi) İngiliz artçı askerlerini Kandehar yakınlarında bozguna uğrattığı haberleri gelince oraya on bin asker gönderdiler ve Eyüp Han'ı hezimete uğrattılar.

Abdurrahman Han'ın devlet reisliğinde 1893 yılında, İngiliz Diyorand heyetinin başkanı olarak geldi ve Afganistan'ı Hindistan'dan ayıran güney-kuzey sınırlarını çizdi. Bu sınıra "Diyorand sınırı" adı verildi.

6. İNTİFADA: Emanullah Han'ın İngilizlere karşı başlattığı intifada: Emanullah Han İngiliz elçisine bir mektup göndererek Afganistan'ın iç ve dış konularda istiklaline kavuştuğunu haber verdi. İngiltere mektubu cahilce buldu. İngiltere ve Afganistan arasındaki savaşların devam etme zarureti reddetti. Emanullah Han İngiltere'ye karşı genel savaş çağrısı yaptı. Ordunun komutanlığını Nadir Şah'a teslim etti. Bu savaşta üç cephe vardı: 1-Kandehar Cephesi:Komutanı Serdar Abdül kuddüs 2-Celalabad Cephesi:Komutanı General Salih Muhammed Han 3-Paktiya Cephesi: General M. Nadir Şah Beraberindeki topçu subayı Abdulkayyum el-Bağmani'nin de yardımıyla İngiltere'yi hezimete uğrattılar. Nadir Şah

Abdülkayyum'la Hindistan sınırlarına girdi. Tel şehri işgal etti. İngiltere kendilerine karşı genel cihadın Afganistan'da zuhur edeceğinden korktu. Müslüman Hindistan halkının da kendilerine karşı İslami bir direnişe geçeceklerinden endişe etmeye başladı. Bu arada Churchill, 8 Ağustos 1919 yılında Revalpindi anlaşmasıyla da İngiltere Afganistan'ın tam bağımsızlığını kabul etti.

7. İNTİFADA: İslami hareketin Davud'a karşı 1975 silahlı cihadı ilan ettiği gündür: O zaman hareketin başında Rabbani, Sayyaf ve Hikmetyar vardı. Daha sonra Teraki'yi 27 Nisan 1978'de başa getiren açık komünist ihtilalinden sonra genel cihad ve savaş çağrısı oldu. Cihadı üç yıl savaş meydanına sürdükleri İslami hareket kfilesinin arkasında bir güç oluşturan alimler ilan ettiler.

7. İNTİFADA: Bu kutsal intifada, ıslah, tecdid, reform, çağdaşlaşma hareketi adı altında Afganistan'ı dinden soyutlamaya, inancındaki berraklığı ve saflığı yok etmeye, Müslüman halkın beyninden yavaş yavaş İslami inancı koparmaya çalışan meliklere karşıdır:

Melik Habibullah Han (1901-1919) İslami değerleri silmeye ve halkın küfrü yavaş yavaş kabul etmesi için iknaya çalıştı. Fakat halkın kızgınlığının genel bir havaya bürünmesi müslümanlardan birisi ona saldırmadan önce, 20 Eylül 1919 tarihinde bir serseri kurşunla öldü. Habibullah Han'ın ölümünden sonra yerine oğlu Emanullah geçti. Afganistan'da 1919-1929 yılları arasında hüküm sürdü. Babasının olayından, başına gelenlerden ibret almadı. Afganistan'ı gelişme ve

çağdaşlaşma adı altında kötü atmosfere ve halkı helake çekmek isteyen laik kafalı bir adamdı. Böylece Afganistan'ı, dini, tarihi ve içtimai değerleri gözetmeksizin batı tipi bir devlete çevirmeyi acele istiyordu. Din adamlarıyla alay etmeye, onlara değer vermemeye başladı, mecliste onlar hakkında alayvari nükteler sarf etti. Bunlar ulemanın hafızasında iz yaptı. Kabilelerin reislerine saldırı emri verdiler. Bişton kabileleri 1924 yılında Kabil önlerine kadar geldiler. Fakat Emanullah bunlara karşı uçaklar kullandı ve bu saldırıyı durdurdu. 1928 yılında Emanullah ailesi ve çevresiyle uzun bir yolculuğa çıktı. Hindistan, Mısır, İtalya, Fransa, Almanya, İngiltere ve Rusya'yı ziyaret etti. Dönüşte Türkiye ve İran'a da uğradı.

Emanullah bu yolculukta Afganistan'ı

dininden uzaklaştırmak için ciddi bir şevk ve gayretle döndü. Erkek ve kadınların batı sitili kıyafet giyinmelerinin gerekliliğine hüküm veren mülki kararlar çıkardı. Bunun üzerine ulema Emanullah'ın küfrüne ve kendisine karşı cihadın farz olduğunu ilan etti. Şenvary kabilesi isyan ederek Celalabad'ı işgal etti. 28 Eylül 1928'de Emanullah'a karşı ihtilal gerçekleşti. 14 Ekim 1929'da Emanullah'ın tahttan inmesiyle olaylar sona erdi. Şu anda, 1975 yılında Davud'a karşı gerçekleştirilen ilk düşmanlık başladı. Taraki'nin günlerinde savaş devam etti. Bugün cihad Afganistan'ın her tarafına yayılmış durumda. Bu onüç yıl boyunca Allah'a hamd olsun mücahidler zafer elde etmiş, başarıya ulaşmışlardır. Afgan cihadı İslam tarihinin seyrini

değiştirmesinin bir başlangıcı mı olur?
Biz Allah'tan bunun olmasını temenni ediyoruz. Allah en iyisini bilendir. "Sana başlarını sallayarak: "Ne zaman bu?" derler. "Yakında olması mümkündür" de"

TARİH İBRET VE METODDUR

Hamd Allaha'dır, ona hamd eder, bizi mağfiret etmesini ister, ondan yardım bekleriz. Nefislerimizin kötü arzularından, amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet dilerse, onu kimse sapıtamaz, kimi de saptırırsa onu kimse hidayete eriştiremez. Allah'tan başka ilah olmadığına Hz. Muhammed'in onun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim. Allah, Rasulüne hitaben:"Ey Muhammedi Allah yolunda savaş; sen ancak kendinden

sorumlusun, insanları teşvik et, umulur ki Allah inkar edenlerin baskınını önler. Allah'ın kahrı da, ibret alınacak cezası da pek şiddetlidir." (Nisa/84) buyurur. Bu ayet Hz. Peygamber'e tek başına da olsa savaşmasını emrediyor. Sahabe bu ayeti zahirine göre anladı. İmam Ahmed b. Hanbel'in Ebu İshak'tan rivayet ettiği bu hadiste Ebu İshak şöyle der: "Bera" b. Azib'e (ra) dedim ki: " Müşriklere tek başına savaş açan bir müslüman kendi eliyle nefsinin tehlikeye atmıyor mu?" "Hayır" dedi. Çünkü Allah Rasulünü gönderdi ve ona şunu emretti: "Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlusun" Bu sorumluluk nafaka, geçimi temin etme hakkındadır. (Fethur-Rabbani, 14/8, Bu hadisi Ahmed b. Hanbel rivayet etmiş, Hakim en-Nisaburi de sahih kabul etmiştir)

Eşlem Ebu İmran şü hadisi rivayet eder. "Muhacirlerden biri Konstantiniyye (İstanbul) kuşatmasında düşman saflarını yararcasına düşman üzerine saldırdı. Yanımızda Ebu Eyyub el-Ensari bulunuyordu. İnsanlar: "Kendi eliyle kendini tehlikeye attı" deyince, Ebu Eyyub el-Ensari şöyle dedi: "Biz bu ayeti iyi biliriz, bizim hakkımızda indi. Rasulullah'la beraber savaşlara iştirak ederdik. Zafere ulaştık, İslam Arap yarımadasına yayılınca Ensar topluluğu sevinçle bir araya toplandık ve dedik ki: "Allah, Nebisine arkadaş yapmakla bize ihsanda bulundu. Bize İslam'ı yayma şerefini nasib etti. Peygamberin taraftarları çoğaldı." Ailemizi, mallarımızı ve çocuklarımızı özlemiştik. Kafirler harp ağırlıklarını bırakıp kaçmışlardı. Artık savaş bitmiş, ailelerimize ve çocuklarımıza dönüyorduk. Şu ayet nazil

oldu:

"Allah yolunda infak edin ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın. İyilik edin, şüphesiz Allah iyilik edenler sever" (Bakara/185)

Burada kasdedilen tehlike, mala ve aileye önem verip, Allah yolunda mali fedakarlıkta bulunmamak ve cihadı terk etmektir. Hadis; hasen, sahih ve gariptir. Hakim en-Nisaburi bu hadisi sahih kabul etmiş, Tirmizi ve Ebu Davud sünenlerinde rivayet etmişlerdir. (Zehebi,Mizan, 2/175)

Bu ayet, kafirlerin şevkini, cesaretini kırmak ve tuzaklarını başlarına çevirmek için tek yolun savaş ve cihad olduğunu açıkça ortaya koyar.

Nisa suresi 84. Ayette geçen "ase" kelimesi Allah hakkında kullanıldığında İbni Abbas'ında ifade ettiği gibi şüphe ve ümit

için değil kesinlik ifadesinde kullanılır. Ayet cihad farızasında birbirinden ayrılmayan iki lüzumlu emri ihtiva ediyor. Bunlar savaş, ona teşvik ve hazırlık. Çünkü savaş insanları cesarete, gayrete getirmek, kanım ve arzularını uyandırmakla mümkündür.

Abdurrahman b. Ka'b b. Malik babasından şu hadisi nakleder. Babam şairler hakkında vahyedilen "Şairlere ancak azgınlar uyar" (Şuara/224) ayeti hakkındaki fikrini sorunca, Rasulullah: "Mü'min kılıcı ve diliyle cihad eder; nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, şairler savaşı metheden, mücahidleri savaşa teşvik eden, onları cesaretlendiren, coşturan, şairleriyle sanki düşmanları ok yağmuruna tutan kişilerdir" Hadisi Ahmed b. Ha-bel rivayet etmiş olup sahihayn şartına göre sahihdir.

(Silsiletü'l-Ehadisi's-Sahih, el-Elbani, 1631
7- Sahih-hu'l-Cami, 2520) Sahih hadis kitaplarında Rasulullah'ın şair Hassan b. Sabit'e "Kureyşi hicveden şiirler söyle, muhakkak Allah seninle beraberdir" dediği rivayetleri pek çoktur. Sahihayn'ın Hz. Ayşe'den (ra) rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah Hassan'a: "Kureyşi hicvedici şiirler söyle. Hiciv onlara ok atılmasından daha fenadır" buyurdu (7) Hz. Ömer, ordu Kadisiye savaşına çıktığında "Düşmanı esir alınca şairleri ve hatipleri çağırınız" dediği rivayet edilir. Bunun için Allah harbi terk etmeye teşvik eden, zayıf, tembel, korkak ve ürkek insanlarla dostluk kurmayı haram kıldı. Halife veya yardımcısı; korkak, zayıf, tembel kişileri savaşa çıkmaktan, savaş saflarında yer

almaktan fitneden korkmuyorsa menetmesi gerekir. Çünkü böyle kişilerin orduda bulunması diğerleri için zararlıdır. (er-Remli, Nihayetü'l-muhtaç, 8/60) Halifenin; korkak, savaştan kaçmaya teşvik eden, Müslümanların haberlerini jurnalleyen, onların arasına fitne tohumları saçan münafıkları savaştan menetmesi gerekir. Fitne; nifak ve zındıklıktan zuhur eder" (el-İnsaf, el-Buhuti, 4/142) Böyle bir münafık savaşa çıksa, mücahidlere pay edilen ganimetlerden -çocuklara ve kadınlara verilen miktar kadar bile olsa- verilmez.

AFGAN CİHADI HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİMİZ

1-Afgan cihadı ulemanın önderliğinde İslami bir hareket olarak başlayan bir cihaddır.

Afganistan'daki İslami harekete ilk dönemlerden itibaren cihadın ağırlık merkezini teşkil eden, cihad gücünün %85'inden fazlasına inançları saf ve temiz, mücadele aşkına ve azmine sahip, sağlam metodları olan dört alim komutanlık etti: "Cemiyet-i İslami'nin lideri Prof. Burhaneddin Rabbani, İttihadı-ı İslam-ı Afganistan'ın lideri Prof. Abdurresul Sayyaf, Hizb-i İslami'nin lideri Gülbettin Hikmetyar ve Hizb-i İslami'den ayrılarak ikinci bir gurup kuran Yunus Halis. Bunlar Üstad Mevdudi, Seyyid Kutub, İbn-i Teymiyye ve diğer alimlerin kitaplarıyla yetiştiler. Harbin ilk başladığı günlerde bozuk tasavvufçular bunlara karşı dağınık bir şekilde savaş açtılar. Fakat herkes bilmektedir ki, ilk günden itibaren cihadın amacı yeryüzünde Allah'ın dinini hakim kılmak ve İslami bir

devlet kurmaktı.

2-Afganistan'da İslami cihad bid'at ve hurafecilerin bastığı yeri salladı, varlığını sarstı, uzuvlarını parçaladı. Çünkü onlar Afganistan'da "Kayzerin hakkını Kayzer'e Tanrının hakkını tanrıya veriniz" ilkesi üzerine kurulu sufilerin bir köşeye çekilmesinin olumsuzluğunu kabul eden kimselerden oldular.

Cihad mücahidler tarafından "Kayzer'in hakkı da Allah'ındır" ilkesine dayandırıldı. "Gökte ve yerde olanlar O'nundur. Hepsi O'na boyun eğmiştir." (Rum/26)

3-Bugün Afganistan, Filistin ve kafirlerin işgal ettiği yerlerde mal ve canla cihad yapmak herkesin üzerine farzdır. Şeyh İbnü Baz, İbnü Useymir, el-Elbani, el-Muti, Said Havva, Abdülmuiiz Abdüssettar ve burada şu anda ismini sayamadığım bir çok alim bu

fetvayı vermişlerdir.

4-Afganistan'da mal ve canla cihad yapmak herkes üzerine farzdır ve bu konuda birinin iznini almaya gerek yoktur, bu konuda müfessirler, muhaddisler ve fukaha icma etmiştir.

Fıkıh, Tefsir ve Hadis kitaplarının hemen hemen hepsi cihad farzı ayın olduğu zaman kadının mahremiyle birlikte kocasından, köle efendisinden, delikanlı babasından izin almadan cihada çıkabileceklerinden bahseder.

İbni Teymiye bu konuda şöyle der: "Düşman hücum ettiğinde düşmanın dine, cana ve namusa verdiği zararı defetmek icmaen ümmet üzerine farzdır. Bu konuda hiçbir ihtilafa yer yoktur" (İbniTeymiyye, el-Fetevau'l-Kübra, 4/607) Emiri'l-Mü'minin bulunsa bile savunma için onun iznini

almaya gerek yoktur.
İbn-i Rüşd şöyle der: "Adil olmasa bile, masiyetle ve cihaddan men eden bir emirde bulunmadığı sürece halifeye itaat Müslümanlar üzerine gereklidir" (Fethu aliyyi'l-Malik, 1/390)
Ümmetin başında halife olmasa dahi müslümanlar cihadı terk edemez ve geciktiremez. Çünkü onun sağlayacağı faydalar geciktirilmesi veya terk edilmesiyle ortadan kalkmış olur. (İbnu Kadame, el-Muğni, 8/253)
Üzerinde borç olan birisinin özürsüz olarak, borcunu geciktirmeye hakkı yoktur. Allah katında da herhangi bir özür beyan edemez. Çünkü borcun karşılığı zimmettir. Cihadda bir borçtur ve karşılığı da candır.
5-Afgan halkının cihadı İslami olup, aleni küfür ve sapıklığın karşısında hedefi ve

gayesi açık bir cihaddır. Afganistan'da cihad yapmak kafirleri oradan kovmak için savaşmaya güç yetiren her müslüman için bir vazifedir. Afganistan cihadının hükmü namaz ve oruç gibi her müslümana farz-ı ayn'dır. Bazı Hanbeli müçtehidlere göre namazı terk etmek küfür olmasına rağmen cihadın terki küfür olmadığı için namazı cihaddan önemli görseler bile dört mezhep ulemasının belirttiği gibi hiçbir müslüman bu farzı terk edemez.

İbn-i Abidin şöyle der: "Düşman İslam devletinin sınırlarına hücum ettiğinde namaz ve oruç gibi cihadda müslümanlara farz'ı ayn'dır. Terki mümkün değildir. O bölgede yaşayan müslümanların kendi sınırlarını korumaya güçleri yetmezse doğudan batıya kadar İslam topraklarında yaşayan bütün

müslümanların üzerine farzdır." (Hasiyetti
İbn-i Abidin, 3/238)
Fukaha, cihadın önce işgal edilen
topraklarda yaşayan müslümanlara farz
olduğu, savaşlar birkaç günden fazla sürerse
daha sonra tedrici olarak halkanın
genişleyeceği görüşündedir.
Sasani imparatorunun varlığına son veren
Kadisiye savaşı üç günde sona erdi. O
zamanki ulaşım vasıtaları at ve deve idi.
Bugün uçaklar yeryüzündeki uzun
mesafeleri kısaltmışlardır. Onun için bugün
çemberin tedrici olarak genişletilmesinin bir
veya iki gün gibi bir süresi yoktur.
Müslümanlar bugün yeryüzünün neresinde
olurlarsa olsunlar Hükmü Şer'inin önünde
eşittirler. Araplar Afganistan'da bir Afganlı
gibi cihad yapmakla mükelleftir. Çünkü
bugün Arapların elindeki imkanlarla

Afganistan'a bir günde varılması mümkündür. Bugün İslam topraklarının hepsi bir ülke gibidir. Alimler cihadı oruç ve hac ibadetlerinden daha üstün kabul ederler. Savaşa cesaretle girmiş bir kimse için Ramazan orucunu terk etmesi daha uygundur. Peygamberin "Düşmanla karşılaştığınızda sizin için uygun olan orucu terk etmektir. Orucunuzu bozunuz" sözleri kendilerine ulaştığı halde yine bazı sahabilerin oruca devam ettiğini duyunca: "Onlar asilerdir" buyurdu. Cihad vakti belirtildiğinde farz olan haccı yapmadan önce yerine getirilmesi gerektiği hakkındaki icma İbn-i Rüşd tarafından nakledilir. İbn-i Teymiye bu konuda şöyle der: "Din ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı defetmek, ona karşı savaş açmak, imandan sonra en Önde gelen farzlardandır.

(el-Fetevaü'l-Kübra, 4/608)
Tevhid ve imandan sonra farzların en etkili ve önemlisi müslümanların malına, canlarına, namuslarına ve kanlarına saldıran düşmanların bu çirkin hareketlerine son vermektir.

6-Gücü yettiği halde cihadı terk eden kimse ile gücü yettiği halde namaz kılmayan kimse arasında bir fark yoktur. İkisinde de mal infak etmek, fakirleri doyurmakla keffareti ödenmez. Bu ibadetlerin keffareti bizzat o ibadeti yapmaktır.

7-Afganistan'da İslami Cihad hakkında görülen kerametler (harika olaylar) bu cihadın İslami olduğunu müjdelemektedir. "Rabbinizin yardımına sığınyordunuz. O: "Ben size birbiri peşinden bin meleklerle yardım ederim" diye cevap vermişti. Allah bunu ancak bir müjde olması ve

kalplerinizin yatışması için yapmıştı. Yardım ancak Allah kalındadır. Doğrusu Allah güçlüdür, Hakimdir" (Enfal/10) Şatibi bu konuda şunları söyler: "Allah tarafından müslümanlara gönderilen yardımlar, kerametler ve harikulade olaylar Allah'ın kendileriyle beraber olduğunu kesin olarak ifade eder" (Şatibi, Muvafakat, 4/85) Ehl-i Sünnetin açıkladığı üzere peygamberlere mucize olması caiz olan her şeyin veliler (Allah'ın dostları) için keramet olması caizdir. Son asırlarda kerametler önceki asırlardan - mesela sahabe asrı- daha çok olmaya başladı. Çünkü kerametler insanların takip ettikleri yolun müslümanlar tarafından ihtiyatla takip edilmesi içindir. Fakat sonraki müslümanlar için keramet öncekilere oranla daha çok olmamıştır.

Ahmed b. Hanbel'e: "Niçin daha sonraki müslümanlardan nakledilen kerametlerden daha azı sahabelerden nakledilmiştir? diye sorulunca: "İmanlarının sağlamlığından" cevabını verdi.

İbn-i Teymiye şöyle der: "Keramet ve harikulade olaylar Hz. Peygamberin ümmetinden açık veya gizli delil olmak üzere ihtiyaç anında meydana gelir. Delil Allah'ın dininin hakim kılınması, ihtiyaç ise dini hakim kılmada gereken yardım ve zaferdir. Ashab dinin ahkâmını ve ayetlerin uygulanışını bizzat Rasulullah'tan öğrendikleri için başkalarının çok muhtaç olacakları bilgileri elde etme imkanına sahip oldular. Fetret devrinde peygamberin vefatından sonra insanların irtidat etmesiyle peygamberlerden ve nübüvvetten zahir olmayan bir takım kerametler görülmüş,

yalancı peygamberler türeyerek bir takım istidraci olaylar göstermişlerdir. (Mecmau'l-Feteva, 11/235)

Kerametleri ancak, inkarcılar veya cahiller inkar eder. Caci de H. 1407 yılının Şevval ayında şehit olan müslümanların kanlarının mis kokusu gibi kokması şeklinde bir çok keramet görülmüştür, bunlardan benim bildiğim beş tanesinin isimleri şöyledir.: "Libya'lı Hüseyin ve Ali, Fas'lı Nurul hak, Cezayirli Ebu Halid, Yemen'li Seb'u'l-Leyl. Mısır'lı Ebu'l-Fadl Abdullah, Filistinli Ebu Hafz adlı üç müslüman genç ise sanki uyumuş gibi cesetleri bozulmamış, kokmamış olarak bulundular. Hele Abdullah Ramazan bayramının birinci günü şehid olduğunda cesedini Zilkade ayının ikinci günü bozulmamış, kokmamış, şişmemiş, sertleşmemiş ve hala yarasından

akan kanlan sıcak bulduk.
Filistin'li Ebu Hafs ise şehid olduğu an yüzü
bir ay parçası gibi parlamıştı. Afganlılar şu
anda şehid edildiği yerde o nuru gördüklerini
yeminle belirtiyorlar.

8-Müslüman Afgan halkına malı ve canıyla
yardım etmek komünist kafirleri
Afganistan'dan çıkarıncaya dek
yeryüzündeki her müslümana vaciptir.
Çünkü Allah şöyle buyuruyor:
"Doğrusu inanıp hicret edenler, Allah
yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler
ve muhacirleri barındırıp onlara yardım
edenler, işte bunlar birbirinin dostudurlar.
İnanıp hicret etmeyenlerle, hicret edene
kadar sizin dostluğunuz yoktur. Fakat din
uğrunda yardım isterlerse, aranızda anlaşma
olmayan topluluktan başkasına karşı onlara
yardım etmeniz gerekir. Allah işlediklerinizi

görür. İnkâr edenler birbirlerinin dostlarıdır. Eğer siz aranızda (yardımlaşmazsanız) dost olmazsanız yeryüzünde kargaşalık, fitne ve büyük bozgun çıkar." (Enfal/72-73) İbn-Teymiye bu konuda şunları söyler: "Düşman müslümanlara hücum ettiğinde bu hücumla maruz kalan veya kalmayanlara bu ayette açıklandığı gibi veya Peygamberin: "İster savaş için hazırlanmış asker olsun, ister normal bir müslüman olsun imkanlar ölçüsünde az veya çok malıyla, canıyla yardım etmesi gerekir" emriyle zulme uğrayan müslümanlara yardım etmek, ve destek vermek gerektiği anlaşılmış olur. (Mecmau'l Feteva, 28/358)

9-Halkların cihadı, cemaatlerin ve davetçilerin cihadı gibi olamaz. Çünkü davetçiler çoğunlukla, seçilmiş, saf, temiz kişilerden oluşur. Eğitimden nasiplerini

bolca almışlardır. Fakat bunlar büyük kuvvetler önünde etrafındaki halktan yardım almadan uzun süreli bir savaşa güç yetiremezler. Böyle bir savaşta davetçi, ağır silahların infilak ettiği bölgede küçük bir patlama gibidir. Halbuki halkın içerisinde cahiller, okuma-yazma bilmeyenler, saf insanlar bulunabilir. Fakat halk arasında uzun süren savaşın ağırlıklarına dayanabilecek kişiler bulunur. Halkın içerisinde zani, içki içen, hırsız, aldatan, fasık, günahkar, münafık savaşçılar bulunabilir. Halkları bunlardan arındırmak mümkün değildir. Halk arasında gizli şirke giren hatta bilmeden açıkça şirke giren kişiler de vardır. Bütün bunlara rağmen halkla birlikte olup, savaşları La ilahe illallah bayrağını dalgalandırmak ve zulmü yeryüzünden

kaldırmak için ve kendileri müslüman olduğu müddetçe onlara yardım etmek ve yanlarında savaşmak farzdır. İslam tarihine baktığında Hz. Ebubekir (ra) zamanında irtidat eden kabileleri Halid b. Velid'in(ra) döndürdüğünü görürsün. Ebubekir onları Allah'ın izniyle İslam'a tekrar bağladı, Rum ve İranlılarla yapılacak savaşı müjdeleyerek savaşa yürüttü. Peygamberlik iddiasında bulunmuş olan Tuleyha el-Esdi (-"Asıl adı Tuleyha b. Huveylid'dir. Bazı kabileler - içlerinde Tuleyha da vardı- Rasulullah'a mali yardım istemek için gelerek şöyle dediler: "Ya Rasulullah! Biz seninle savaşmadan müslüman olduk. Biz falan falan kabilelerin savaştığı gibi savaşmadık" dediler. Bu sözleri ile onlar açıkça Allah'ın Rasulü ile savaşmadan İslam'ı kabul etmelerinin Hz. Peygambere ve Müslümanlara yaptıkları

büyük bil' lütuf olduğunu, karşılığım da almaları gerektiğini söylemek istiyorlardı. Allah şu ayetleri indirdi: "Müslüman oldular diye, sana minnet etmektedirler, de ki: "Müslümanlığınızı bana minnet konusu etmeyin. Tam tersine sizi imana yöneltip ilettiği için Allah size minnet etmektedir. Eğer doğru sözlüler iseniz bunu böyle kabullenmeniz gerekir" (Hucurat/17) Geri döndükleri zaman Tuleyha peygamberliğini ilan etti. Rasulullah ona tabi olanları öldürmek için Dirar b. el- Ezver'i gönderdi. Sonra Rasulullah vefat etti. Hz. Ebu Bekir döneminde İslam'a dönen Tuleyha Kadisiye savaşında büyük yararlılıklar göstermiştir" Üsdü'1-Gabe, 3/95 (Çevirenin notu) Kadisiye'de rolünü iyi oynayan cesur kişilerden biriydi. Ebu Mihcen (Ebu Mihcen es-Sekafi'nin asıl ismi Malik b. Habib'dir. H.

9. yılında müslüman oldu. Güzel şiirler yazan bir şairdi. Cömert, iyiliksever, şecaatli birisi olmasına karşın içkiye müptelaydı. Hiçbir ceza onu bundan vazgeçirttiemedi. Hz. Ömer birkaç defa kırbaçladı, sonra bir odaya hapsedti. Birisiyle odaya gönderilirken kaçtı ve Kadisiye'de savaşıp Sa'd b. Ebi Vakkas'ın yanına gitti. Hz. Ömer Sa'd'a onu hapsedmesini emretti. Ebu Mihcen Sa'd'ın hanımına iplerini çözmesini ve Sa'd'ın atını kendisine vermesini istedi. Savaştıktan sonra tekrar buraya döneceğine dair söz verdi. Hüznünü belirtmek için bu şiiri söyledi. Sa'd'ın karısı bu şiiri duyunca onu salıverdi. Ebu Mihcen cesaretle savaştı, tekbir getirip düşmanın üzerine atıldığında önünde hiç kimse duramıyordu. Daha sonra savaş biter bitmez tekrar hapishaneye döndü ve ayaklarını bağladı. Hanımı durumu Sa'd'a

haber verince, Sa'd onu serbest bıraktı ve O'na:"Git, artık sana ceza vermeyeceğim" dedi. Ebu Mihcen de tevbe etti. Azerbaycan'da vefat etmiştir." Üsdü'l-Gabe, 6/277 (Çevirenin notu) ise Sa'd b. Ebi Vakkas'ın yanında ayakları iplerle bağlanmış şekilde hapisti. Kadisiye savaşında çatışmalar şiddetlenip savaş kızışınca üzüntüsünü şu şiirini okuyarak ortaya koydu:

Atlar koşarken benim ayaklarımın sağlam
iplerle,
Bağlı olarak burada terk edilmem üzüntü
olarak yeter bana.
Halid. b. Velid bir defasında Hz. Ebubekir'e
İslam ordusunda bazı günahkarların
olmasından dolayı bir mektup yazdı. Fakat
Hz. Ebubekir ileriye düşünebilen birisi olması
nedeniyle bu mektuba önem vermedi.

Şevkani: "Kafirlere karşı fasıklardan yardım istemek icmaen caizdir" der. İbn-i Teymiye şöyle der: "Bu nedenle her iyi ve kötü insanla beraber savaş yapmanın caiz olduğu ehl-i sünnetin asıl görüşlerinden biridir. Allah bu dini Rasulullah'ında bildirdiği gibi günahkar devlet reisleri veya günahkar askerlerle ittifak edilmezse iki durumdan birisi olur: Ya savaşı onlarla beraber yapmamak. Bu, dine ve dünyaya daha zararlı olan diğer kişilerin istilasını demektir. Facir kişilerle birlikte savaş yapılırsa kötülükler ortadan kalkar, İslam kurallarının -hepsi olmasa bile- çoğu işlerlik kazanır. Bu her ne şekilde olursa olsun vaciptir. Hulefa-i Raşidin devrinden sonraki bir çok savaş bu şekilde olmuştur. Hz. Peygamberden şöyle bir hadis rivayet edilir: "Hayır, yani iyilik ve ganimet kıyamet

gününe kadar atın yelesindedir" B hadis sahih olup Ebu Davud'un rivayet ettiği hadise çok yakındır: "Savaş, Allah'ın beni Resul olarak göndermesinden ümmetimin deccalla savaşmasına kadar devam eder. Onu ne zalimin zulmü, ne de adilin adaleti ortadan kaldırır" (Mu'cemu's-Feteva, 28/506-508)

Yine bir hadiste: "Ümmetimden bir gurup hak üzere yaşamaya devam edecekler. Kıyamet gününe kadar onlara muhalefet edenler zarar veremeyecekler" buyrulur. Ehl-i sünnet -Rafiziler, Hariciler ve ehl-i sünnetten çıkanların hilafına- bütün guruplarla, cihadı hak eden kimselere karşı iyi veya kötü kişilerle cihad etmek gerektiği hususunda ittifak ettikleri daha bir çok nasslar vardır. Yine bir hadiste: "Sözünde durmayan zalim, facir emirler gelecek. Kim

onların yalanlarını tasdik eder ve onlara yardım ederse o benden değildir, ben de ondan değilim. Havz-1 kevserin yanına gelemez. Kim onların yalanlarını tasdik etmez ve zulümlerine ortak olmazsa o bendendir, ben de ondanım. Havz-1 Kevserin yanına gelecektir" buyrulur. Bir insan Allah Rasulünün emrettiği emirlerin kıyamete kadar gerçekleştirecekleri cihadı ve onun zulmüne zulümle yardım edildiğini anladığında orta yolu anlamış olur ki, o da mesul olan topluluk gibi cihadı hak eden emir ve toplulukla cihad etmelerinin daha evla olmasıdır. O kendisiyle beraber Allah'a isyan konusunda savaşan kişilere yardım etmekten uzak durur. Allah'a itaat konusunda onlara itaat eder, isyan konusunda itaat etmez. Çünkü Allah'a isyanda mahluka itaat yoktur.

Bu, bu ümmetin halef ve seleflerinin seçtiği yoldur ki, her mükellefe vaciptir. Bu yol Harici ve az bilgi ile yetersiz eğitilmiş takva kişilerin yolunu benimseyen topluluklarla, mürcie ve iyi olmasalar bile emirlere mutlak itaat edilmesi gerektiği yolunu benimseyenler arasında orta bir yoldur. **10-**Bazı cahiller küçük şirkin amellerini nazarlık vs taşımak gibi şeyler olarak ele alırlar. Büyük şirki de evliya ve nebilerin kabirlerinden yardım isteme olayı olarak ele alırlar.

Bu işlerdeki cehalet; şehirlerden uzak sahralarda yaşayan alimlerin olmadığı, eğitim hizmetlerinin yetersiz kaldığı veya komünist ülkelerdeki gibi tamamen kaldırıldığı yerlerde yaşayanlara has bir özürdür.

"İsrail oğullarının denizden geçmelerini

sağladık, puta gönülden tapan bir millete rastladılar. "Ey Musa! Onların tanrıları gibi bize de bir tanrı yap" dediler. Musa: "Doğrusu siz bilgisiz bir milletsiniz, bunlar yol olacaklar ve işledikleri boşa gidecektir" dedi. (Araf/138-139)

Katade: "Onlar Rikke'ye indikleri için rastladıkları kavmin yaptığı put köpek balığı idi." der. Onların putlarının sığır heykeli olduğu, ona benzeterek samirinin onlara buzağı yaptığı da rivayet edilir. Bunun benzeri bir olay, cahil Arabilerin kafirlerin yılda bir defa tazim ettikleri yeşil bir ağaç görüp: "Ya Rasulullah bize de bunların alameti gibi bir nişan göster" sözleridir. Rasulullah: "Allah'a yemin olsun ki siz Musa kavminin: "Bize onların tanrıları gibi bir tanrı yap sözüne benzer bir söz söylüyorsunuz" buyurdu " sizden öncekilerin

yoluna karış karış uyacaksınız. Hatta onlar bir keler deliğine girseler, siz de gireceksiniz" Ya Rasulallah! onlar Hristiyanlar ve Yahudiler midir? diye sorulunca, "Ya kim olabilir?" cevabını verdi. (Kurtubi, 7/273) Buhari'de kabilesine şöyle söyleyen bir adamın kıssası vardır: "'Allah bana şiddetli azap vereceğini takdir etmiştir. Öldüğümde cesedimi yakın ve küllerini savurun... Allah o kulun kendisinden bu derece korkması sebebiyle onu mağfiret etmiştir. Halbuki o adam Allah'ın bütün zerrecikleri dahi toplayıp bir araya getirebileceğini bilmiyordu. Bu cehaletinden dolayı bağışlandı. Huzeyfe'nin rivayet ettiği bir hadiste Rasulallah şöyle buyurur: "İslam, elbisedeki süsler silinip yok olduğu gibi silinir gider. Allah'ın kitabına gece bakılır. Yeryüzünde onun hiçbir ayeti hüküm sürmez. Sadece

şöyle diyen ihtiyarlar kalır: Biz sadece babalarımızdan La ilahe illallah kelimesini duyduk, onu söyleriz" (İbnü Mace) Sıla b. Züfer:" Onlar namaz, oruç, hac ve zekatı bilmedikleri sürece La ilahe illallah onlara fayda vermez" der. İbn-i Teymiye Cehmiye mezhebine mensub olanlara: "Ben sizin söylediklerinizi söylesem kafir olurum. Fakat ben sizi küfürle itham etmiyorum, çünkü siz bilmiyorsunuz" der. İbn-i Kayyum el-Cevzi kabirlerden yardım bekleyen kimseler hakkında: "Cahil oldukları için onları küfürle itham etmeyiz" der. **11**-Önceden anlattıklarımıza dayanarak Afgan halkına yardım etmeyi farz olarak görüyoruz. Sahihayn'da yer alan Ebu Hureyre'nin rivayetinde: "Bir köpek ayaklarının üzerine çökmüş neredeyse susuzluktan ölecekken, Beni İsrail'in

fahişelerinden kötü bir kadın onu gördü, ayağındaki papucunu çıkardı ve ona su içirdi. Bu yüzden günahları mağfiret olundu" buyurulur (Sahihü'l Cami, 2873)

Nasıl olurda bir insan gıda, giyecek ve ilaç azlığından dolayı aç, çıplak ve acılar içinde kıvranarak ölebilir? Bir mücahide yardım eden kimse nasıl olur da müslüman toplumundan uzaklaştırılır? Hz. Peygamber'e hayvanların yedirilmesi ve içirilmesi hakkında soru soruldu. Rasulullah: "Her ciğeri yaş mahluka bir şeyler yedirip içirmekte mükafat vardır." buyurdu. Bunun için bir insanın saldırısına maruz kalan mecusi, ehl-i kitap ve Hindunun namusunu korumak vacip olur. Kim bir ehl-i kitabın bir lokma ile kurtarmaya gücü yettiği halde acıdan ölmeye terk ederse, onun kan diyetini öder. Böyle olunca Rus

saldırganlarını müslüman Afgan'luların namuslarına dokunmaktan uzaklaştırmanın durumu nasıl olur, düşünmek lazım. Zulmü insanlardan kaldırmak bu dinin esaslarından biridir. Ahmed b. Hanbel'in Abdurrahman b. Avfdan rivayet ettiği sahih bir hadis'te; Rasulullah Abdullah b. Ced'an'ın evinde hazır bulunduğu hılfu'l-fudul anlaşması hakkında: "Amcalarımla birlikte böyle bir anlaşmada hazır bulunmam kırmızı develere sahip olup da bu ahdi bozmamdan daha fazla beni sevindirdi" buyurdu (A.g.e. 3611) Bu anlaşma, mazlumlara yapılan zulmü engellemek, zayıflara yardım etmek üzere yapılmıştı. **12-Sedd-i Zera'i** (kötülüğe yol açan vesilelerin önlenmesi) İslam hukukunda önemli bir konudur. "Allah'tan başka yalvarıp yakardıklarına (putlarına) sövmeyin

ki, onlarda bilmeyerek aşırı gidip Allah'a sövmesinler" (Enam /108) Bu ayette Kur'an Allah'a sövülmemesi için putlara sövmeyi yasaklıyor. Çünkü bu vesile ortadan kaldırılmazsa Allah'a sövme gibi büyük bir kötülüğe yol açılacaktır. "Ey inananlar! Peygambere: "Bizi de dinle (raina)" demeyin. "Bizi gözet (unzurna)" deyin ve dinleyin, inkâr edenlere elem verici azap vardır" (Bakara/104) (Yahudiler ne zaman Hz. Peygamberi görmeye gelseler dış görünüşte ona her tür saygıyı gösteriyorlar, fakat ona gizlice zarar vermek ve saf dışı bırakmak için ellerinden geleni de yapıyorlardı. Kaypak sözler kullanıyorlar veya sözü hakaret anlamı taşıyacak şekilde yanlış telaffuz ederek anlamını değiştiriyorlardı!'. Örneğin, onun dikkatini bir şeye çekmek istediklerinde: "lütfen bir

dakika bakar mısın? " anlamına gelen fakat başka anlamlara da gelebilen "Raina" kelimesini kullanırlardı. Ayrıca Arapça'da aynı kelime "kibirli ve cahil insan" anlamına geliyordu. Bundan başka konuşma dilinde: "Sen bizi dinlersen biz de seni dinleriz" anlamına da gelebiliyordu. Yine ufak bir dil sürçmesi ile: "Bizim çobanımız" anlamına gelen "Raina" ya da dönüştürülebiliyordu. Övme niteliğinde olan,fakat bazı insanlar tarafından kötü anlamlara çekilebilen kaypak kelimeleri kullanmamaları için mü'minlere: "Bize bak anlamına gelen ve "Raina" gibi ikinci ve kötü bir anlama sahip olmayan " Unzurna" kelimesini kullanmalarını tavsiye ediyor. Bu ayetle böylece bir kötülüğü önlemiş oluyor.) (Çevirenin notu)Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste Rasulullah Hz. Aişe'ye hitaben:

"Kavmin cahiliyye devrinde ısrar etmeseydi, İslam'a ısınsaydı, Kabe'yi yıkar yeniden inşa ederdim" der. (Sahihü'l-Cami,5203) Elbani bu hadisi rivayet ettikten sonra: "Bir şeyi ıslah etmek daha büyük bir zarara yol açıyorsa, sonraya bırakmak vaciptir." der. Fukaha meşhur kaidelerini bu hadise binaen koymuştur. "Def-i mefasid Celb-i menfaatten evladır" (Mecelle) (Kötülüğü uzaklaştırmak, bir menfaati elde etmekten(daha önceliklidir) daha iyidir.) Burada "iki serden en ehveni tercih edilir", "İki zarardan en büyüğü önce savuşturulur" kaideleri uygulanır. Bunun için bizim namazda Hanefi mezhebinin muhalefet ettiği bazı müstehapları ve hareketleri terk etmemiz, Allah'ın düşmanlarından duydukları, "Araplar Vehhabiliği yaymak ve mezhebinizi yıkmak için geldiler" sözlerinin

etkisiyle Afgan halkını bizden nefret etmeye itmez.

Biz rukûya varırken ve rukûdan kalkarken elleri kaldırarak tekbir almak gibi bazı şekilleri terk ediyorduk. Elleri kaldırmayı, açıktan amin demeyi ve parmağı tahiyyatta hareket ettirmeyi terk etmekle Afganlıların kalplerine ulaşmayı istiyorduk. Bizi severlerse bizdeki her şeyi kabul ederler. Müminlerin aralarındaki kardeşlik bağlarının kuvvetlendirilmesi bir çok müstehaptan daha önemlidir.

Bu konuda Şatibi Muvafakat adlı kitabında şunları söyler: "Eğer bir sünneti işlediğinde bir vacibi terk ediyorsan sünneti, terk etmen vaciptir. Çünkü vacip sünnetten önce gelir" biz de diyoruz ki: "İbadetlerde bazı teferruattaki şekiller bizi farz olan cihaddan alıkoyuyor. Şüphe yok ki, sabah namazı

daraldığında farzı kılmaya vakit kalmadığında sünnet terk edilir. İbn-i Teymiye de bu görüşte olup ihtilafu'l Ümme Fi'l-İbade adlı risalesinde zikreder. Hata eden müctehidin icma-ı Müslimini zemmetmesi ve ümmet arasında tefrika çıkarması caiz olmaz. Müstehapları vaciplerden daha üstün görmek doğru değildir. Malumdur ki, ümmetin kalplerini birbirine ısındırmak dinde bir çok müstehaptan daha üstündür. Bir kişinin insanların kalplerini birbirine ısındırmak için müstehabı terk etmesi daha güzeldir. Bir hadiste Hz. Peygamber Hz. Ayşe'ye: "Kavmin cahiliyye devrine son verip müslümanlığa kalpleri ısınsaydı, Kabe'yi yıkar, hazinesini infak ederdim" buyurur. Bu hadisten anlaşılmaktadır ki alimler insanların kalplerini birbirine ısındırmak ve

nefreti önlemek için bazı işleri terk edilebilir. Bunun için Ahmed b. Hanbel kabul etmeyenlerin yanında namaz kılarken besmeleyi açıktan okuyorsalra, tefrika olmaması, kalplerin birbirine ısınması için besmeleyi açıktan okurdu."

13-Şu anda cihad her müslümana farz-1 ayn'dır ve müslümanlar kafirlerin eline geçen İslami bölgeleri geri alana kadar farz-1 ayn'dır. Filistin, Buhara ve Endülüs'ü geriye alıncaya kadar farz-1 ayn olarak devam edecektir.

14-Allah yolunda cihad mutlak kullanıldığında dört mezhep imamına göre kıtal (savaş) anlamında kullanılır. İbn-i Rüşd şöyle der: "Allah yolunda cihad mutlak kullanıldığında kafirlerle İslam'a girinceye kadar veya kafirler mağlup olup cizyeyi verinceye kadar kılıçla savaşmak anlamında

kullanılır" (Mukaddime, 1/369)
İbnü Hacer el- Askalani ise: "fi sebilillah"
lafzında ilk anlaşılan cihaddır" der. (Fethu'l-
Bari, 6/29)

İSTEKLERİMİZ

1-İslam davetçilerinin yetişkin çocuklarından bir cemaat oluşturmaları, özel olarakta ailelerine bakmaları, hayalarını muhafaza etmeleri gerekir. Davetçi müslüman bir gencin yaptığı iş, terbiyeden nasibini almamış, yardım ve yönlendirmede adaleti kavrayamamış 20-50 anlayışsız müslüman gencin yaptığı işe muadildir.

Bu terbiye konusunda yapılan bir hatanın özürü olmaz ve Allah katında hesabı da ağırdır. Allah hesabı kolaylaştırmadıkça O'na hesap vermek çok zordur.

2-Amerika ve Avrupa'daki İslam merkezleri cephede çarpışacak, davetçileri kendi hesaplarına yetiştirmeleri gerekir. Her İslami merkez kendi hesabına iki genci yetiştirirse ne güzel olur. Bir Arap gencinin ailesine bilet parası dahil külfeti senede 6-8 bin dolardır. Onların cephelerde ve kalplerde bıraktıkları büyük etkiler karşısında bu meblağ önemsiz ve cılız kalır. Fakat iki yıldan beri bunu ilan etmemize rağmen bize sadece Amerika'daki Şikago İslam merkezinden iki müteşebbis başvurdu.

3-Afganistan'da sağlık ve eğitim merkezleri kurmak için projelere başladık. Eğitim merkezimiz yaklaşık yirmi yedibin dolara mal olacak. Eğitim merkezinin görevi o bölgeden elli mücahidi toplayıp altı ay müddet içerisinde Kur'an, tecvid, Tefsir (Enfal ve Tevbe Sureleri) Akaid, Cihad Fıkhı, Askeri

eğitime uygun ibadet fikhı öğretecek. Allah'tan bu projemizin hayırla tamamlanmasını diliyor, müslümanların parasal yardımdan çok bu meseleye sahip çıkmalarını ümit ediyorum. Sağlık merkezimiz ise eğitim merkezinin iki katına, yaklaşık 54 bin dolara mal olacak.

4- Peşaver'de Enstitülerin inşa edilmesi gerekir. Fakat buraya Pakistandaki muhacirler değil, ailesi Afganistan'da ikamet eden muhacirler girmelidir.

5-Bazı Arap gazetecilerinin üzerine aldığı gerekli bildirilerin yayınlanmasını yürütmek için bütün cihad dergilerinin istikrarlı çıkması konusunda Allah'tan yardım diliyoruz.

Bir derginin kuruluştaki maliyeti ikinci defa tekrar çıkarmakta dönen sermayeden mutlaka çok çok fazladır. Fakat onun

müslümanlar üzerindeki manevi etkisini parayla ölçmek mümkün değildir.

6- Tüccar ve zenginlerden, özellikle buraya hicret etmiş Arap savaşçılara bakma konusunda duyarlılık göstermelerini ümit ediyoruz. Özellikle aileleriyle Peşaver'de oturan mücahidlerin arasında yaşayan olgun ailelere öncelik tanınmasını istiyoruz. Evli bir kişinin yardım maliyeti beş bekar gence bedel olmasına rağmen evliler cihadın ağırlık merkezini ve kilit taşı oluşturuyorlar, Çünkü onlar istikrarlı, olgun ve uzağı görebilen kişilerdir.

7-Gücümüz yettiği ölçüde göç olayını durdurmaya gerek var. Bunun için a-Bir komutanın kefaleti için ayda 200 riyal gereklidir. Bu yılda 2400 riyal yapar. b-Bir Afgan'lı alimin kefaleti 200 riyaldir. 1000 Pakistan rupisinin karşılığıdır.

c-Mücahidlerin fakirliğini, yoksulluğunu, açlığını, sefaletini ortadan kaldırmak için Afganistan'a yapılan yardımların en üst seviyeye çıkarılması gerekir.

d-Afganlı'ların morallerini yükseltecek, göçü azaltacak olan Arap kardeşlerimizden mümkün olan en fazla sayıda gencin harbe çağırılması gerekir.

e-Afganistan'da mücahidlere İslam kültürünü verecek, pratik ve uygulamalı programlarla ruhi olgunluğa eristirecek, nefislerini kötü duygulardan arıtacak ruhi bir yapının oluşması için sağlık ve eğitim merkezlerinin açılması gerekmektedir.

ZİNCİRLERİN KIRILMASI

Alemlerin Rabbi Allah'a hamd olsun, Salat ve selam Resullerin en şereflişi Hz. Muhammed'e (sav) olsun. Biz Allah yolunda

cihad bayrağını açtığımızda Allah'ın rızasını umuyor ve onun dinini daha yükseklerle ulaştırmayı düşünüyorduk. Cihad sayesinde başlayan Allah'ın dinini yayma hareketi insanlar üzerinde uygulanan zulmü kaldırmıştı.

Afganistan'ın boş arazilerinde savaş meydanlarında dolaşırken Allah'tan af dileyerek zulmü nefsimizden uzaklaştırmayı ve Afgan'lı müslüman kardeşlerimizin üzerinden silmeyi hedeflemiştik. Böylece, Allah'ın kafirlerin gücünü kıracağı umulabilirdi.

ZULMÜN YOK EDİLMESİ:

Allah yolunda cihadın en önemli maksatlarından birisi insanlara yapılan zulmü ortadan kaldırmaktır. İslam'ın bütün hükümleri, yeryüzünde adaleti hakim

kılmak, zulmü ortadan kaldırmak için düzenlenmiştir. "And olsun ki peygamberimizi belgelerle gönderdik; insanların adaletle hareket etmeleri için peygamberlere kitap ve ölçü indirdik; pek sert olan ve insanlara bir çok faydası bulunan demiri var ettik. Bu, Allah'ın dinine ve peygamberlerine görmeksizin yardım edenleri meydana çıkarması içindir. Allah kuvvetlidir, güçlüdür" (Hadid/25) Mücahid ve Katade: "Bu ayetteki ölçüden maksadın adalet olduğunu" ifade ederler. Katade şöyle der: "Ey insan! sana adaletli davranılmasını arzuladığın gibi sen de adil ol. Kendine vefa gösterilmesini istediğin gibi sen de vefalı ol. Çünkü adalet insanların ıslah edilmesi demektir." Rasulullah (sav) Abdullah b. Revaha'yı Hayber halkının vergilerini toplamak için

gönderdiğinde bir yahudi hafif gelmesi için bir miktar taze hurma sundu. Abdullah b. Revaha ona dönerek: "Size, bana insanların en sevimlisi olan peygamberin yanından geldim. Siz ise bana göre yaratıkların en sevimsizsiniz. Fakat ona olan sevgim ve size buğzum hakkınızı gasbetmeme ve zulmetmeme engeldir" deyince Yahudi: "Yer ve gökler böyle bir anlayışla ayakta durmaktadır" diye cevap verdi. Allah'ın, bir hırsızlık olayında Ensar'ın Beni Zafer kabilesinden Te'ame veya Beşir b. Ubeyrik adında oruç tutan, namaz kılan birisinin yaptığı hırsızlığı Yahudinin üzerine yıkmaya çalışırken, Yahudiyi temize çıkaran on ayet vahy etmesi oldukça ilginç bir olaydır.

"Ey Muhammed! Doğrusu insanlar arasında Allah'ın sana gösterdiği gibi hükmedesin diye

Kitab'ı sana hak olarak indirdik: Hakkı gözet, ondan taraf olma. Allah'tan mağfiret dile, Allah bağışlar ve merhamet eder. Kendilerine hainlik edenlerden yana uğraşmaya kalkma, Allah hainlikte direnen suçluyu sevmez. Allah'ın razı olmadığı sözü gece kurarlarken, onu insanlardan gizliyorlar da kendileriyle beraber olan Allah'tan gizlemiyorlar. Allah işlediklerinin hepsini bilmektedir. İşte siz dünya hayatında onları savunuyorsunuz ama, kıyamet günü onları Allah'a karşı kim savunacak? Veya onların vekaletini kim üzerine alacaktır? Kim kötülük işler veya kendine yazık eder de sonra Allah'tan bağışlanma dilerse, Allah'ı mağfiret ve merhamet sahibi olarak bulur. Kim günah işlerse bunu ancak kendi aleyhine yapmış olur. Allah bilendir, hakimdir. Kim yanılır veya suç işler de sonra

onu bir suçsuzun üzerine atarsa, şüphesiz iftira etmiş, apaçık bir günah yüklenmiş olur. Ey Muhammedi Eğer sana Allah'ın bol nimeti ve rahmeti olmasaydı, onlardan bir takımı seni saptırmaya çalışırdı. Halbuki onlar kendilerinden başkasını saptıramazlar, sana da bir zarar veremezler. Allah sana kitap ve hikmet indirmiş, sana bilmediğini öğretmiştir. Allah'ın sana olan nimeti ne büyüktür. Ancak sadaka vermeyi, yahut iyilik yapmayı ve insanların arasını düzeltmeyi gözeten kimseler müstesna, onların gizli toplantılarının çoğunda hayır yoktur. Bunları Allah'ın rızasını kazanmak için yapana büyük ecir vereceğiz. Doğru yol kendisine apaçık belli olduktan sonra, peygamberden ayrılıp, inananların yolundan başkasına uyan kimseyi, döndüğü yöne döndürür ve onu cehenneme sokarız. Orası

ne kötü bir dönüş yeridir (Nisa/105-115)
Bu kıssaya benzer bir olay insanlık tarihinde görülmemiş, yeryüzü ilk defa böyle eşsiz bir olaya şahit olmuştur. Çünkü Kur'an, adalet sahibi Allah tarafından indirilen bir kitaptır ki, onun eşsiz seviyesine, bütün düşüncelerini, ruhlarını antsalar, huylarını düzeltseler, beşeriyetin tek başına bu seviyeye yükselmesi mümkün değildir. Ancak bu seviyeye gelmek bu dinin gölgesinde ve bu metodun takip edilmesiyle mümkündür.

Bu ayetlerin vahyedilmesine sebep olan olay kısaca şöyledir:

"Ensar'dan Katade b. Numan ve amcası Rıfa'e'nin zırhı çalındı. Beni Zafer kabilesinden Beşir b. Ubeyrik'in çalmış olabileceğinden endişe ettiler. Zırh'ın sahibi Resulullah'a gelerek: "Beşir b. Ubeyrik

zırhımı çaldı" dedi. Hırsız durumu fark edince zırhı Zeyd b. es-Semin ismindeki bir yahudinin evine attı. Beşir, akrabaları ve Beni Zafer kabilesinden birçok kişi işbirliği yapıp suçu, suçsuz olduğunu savunan Yahudinin üzerine yıktılar. Te'ame'nin akrabaları yahudiyi suçlamayı sürdürerek şöyle söylediler: "Hakkın düşmanı olan, Allah ve Rasulüne inanmayan bir yahudinin sözüne güvenilmez. Bizim arkadaşımız zırhı bu yahudinin çaldığını gördü, biz de biliyoruz. İnsanların huzurunda arkadaşımızın suçsuz olduğunu duyur" Rasulullah zırhın yahudinin evinde bulunduğu görünce Beşir b. Ubeyrik'in suçsuz olduğunu halkın huzurunda söyledi. Akrabaları zırh yahudinin evinden çıkmazdan önce, Rasulullah'a Katade ve amcasının müslüman birisini delil

olmaksızın hırsızlıkla itham ettiklerini söylediler.

Katade: "Rasulullah'ın yanına gittim. Kendisiyle konuştum. Bana: "Sen müslüman birini delil olmaksızın hırsızlıkla itham ettin" deyince döndüm ve malımdan bir miktarını çıkarıp vermeyi, Rasulullah'la bu konuda konuşmamayı istedim. O sırada amcam geldi, bana: "Ne yaptın?" diye sorunca, Rasulullah'ın bana söylediklerini söyledim. O da: "Allah yardım edendir" dedi. Çok zaman gedmedi, bu ayetler nazil oldu. Hz. Peygamber bir hakim olarak kendi önüne getirilen delillere göre hüküm verecek olsaydı suçlu sayılmazdı. Çünkü hakimler, kendi önlerine getirilen delillerle hüküm vermelidirler ve bazen insanlar olayı yanlış aksettirerek kendi lehlerine hüküm verilmesini sağlamayı başarabilirler. Fakat

meselenin bir yönü daha vardır. Eğer Hz. Peygamber İslam ile küfür arasında kıyasıya bir çatışmanın hüküm sürdüğü o dönemde yahudinin aleyhine hüküm vermiş olsaydı, İslam düşmanları onun İslam toplumunun ve İslam davetinin aleyhinde sıkı bir propagandaya girişip: "Müslümanlar arasında hiç adalet yoktur. Bu yahudiye verilen hükümden de anlaşılacağı üzere, onlar her ne kadar ön yargı ve kavmiyetçiliğin aleyhinde gibi görünüyorsa da önyargılı ve kavmiyetçidirler" diyeceklerdi. Bu nedenle Allah, müslümanları bu tehlikeden uzaklaştırmak için meseleye doğrudan müdahale etmişti. Bu ayetlerde bir taraftan kendi kabilelerinden suçlu olan kişinin suçunu gizlemeye çalışan müslümanlar,

kavmiyetçilikleri nedeniyle sert bir şekilde azarlanıyorlar, diğer taraftan bütün müslümanlara kavmiyet ve kabile endişelerinin adaleti engellememesi gerektiği öğretiliyor. Bir kimsenin haksız olduğu halde kendi gurubundan bir kişiyi savunup, haklı olduğu halde karşı guruptan bir kimseyi suçlaması apaçık bir ihanettir. Burada amaç sadece hırsızlıkla itham edilen bir yahudinin aklanması değil, Rahman'ın ölçüsünde mazluma yardım etmek geniş bir yer kaplar. Bu hüküm, diğerinden daha önemli bir hükümdür. Bu hükümde Rabbani metod adalet üzerine temellen dirilmiştir. Müslüman cemaat bunu başkasına tatbik etmeden önce kendisine uygulamalı, başkalarının malı, kanı ve canı hakkında adaletle hüküm vermeden önce, müslüman toplumlar üzerinde gerçek adalet

uygulanmalıdır. Bu metodun uygulanmasında nefis ön plana çıkarılmamalı, şehvi duygularla sarsılmamalı, akrabalık, soy-sop ve kavmiyetçilikten ötürü bir takım menfaatler bu hükme tesir etmemelidir. Üstad Seyyid Kutup şöyle der: "İnsan bu yüce ufuktan, bu ulvi seviyeden aşağıya bakıyor, dönüp tekrar bakıyor. Orada bütün insanlığı görüyor, sefalet içinde !... Ruhi aşağılık içinde !... O yüce ufukla bu sefil hayat arasında büyük bir taş parçasının varlığını görüyor. Hile, riyakarlık, siyaset, bilgi, maharet, devlet menfaati, vatan menfaati gibi çeşitli etiketlerle donatılan kaya... Bir o yana bir bu yana dönen, rüzgara göre şekil değiştiren bir kaya... insan biraz dikkat edince bu etiketlerin altında neler gizlendiğini hemen fark ediyor.

Kurtların, böceklerin, ihtiras ve alçakça niyetlerin dolaşıp kaynaştığını ibretle temaşa ediyor.

İnsan tekrar bakıyor. Bu sefer İslam ümmetinin küçük bir örneğine gözü takılıyor. Tarih boyunca o bataklıktan bu zirveye doğru yükselen mutlu insanları görüyor. Bu biricik nizam göstermiş olduğu o yüce ufka ulaştıklarını hayretler içerisinde seyrediyor.

Geçmiş ve modern cahiliyyet devri insanların adalet diye isimlendirdikleri bozulmaya sıra gelince; bu mübarek, makamda ondan bahsetmeye, iç yüzünü ortaya dökmeye değmez" (Fi Zilal'ü-Kur'an 2/753)

Zulmü insanların üzerinden kaldırmak, Allah'ın indirdiği kitaplarda peygamberlere vahy ettiği önemli görevlerdendir. Allah'a

kulluk ve itaatin olduğu yerde zulmün devam etmesi, basitliğin ve uyuşukluğun hakim olması, küfrün belirtisidir. Şafii bir şiirinde şöyle der: Yaşıyorsam yiyeceğim olmalı Öleceksem kabrim olmalı Arzum meliklerin arzusudur. Nefsim hürdür, zilleti küfür görür. Zorbaların ayakları altında zulüm içerisinde yaşamaya razı olan mustazaflar dünyada her zaman zelil ve rezil olmaya, ahiretde de çetin azaba müstehaktırlar: "İnsanlardan özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile, mal ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler birbirine eşit değildir Allah mal ve canlarıyla cihad edenleri, mertebece oturanlardan üstün kılmıştır. Allah hepsine de cenneti va'detmiştir. Ama Allah cihad edenleri oturanlara, büyük mükâfatlar, dereceler, mağfiret ve rahmetle üstün

kılmıştır. Allah bağışlar ve merhamet eder. Kendilerine yazık edenlerin canlarını aldıkları zaman onlara: "Ne yaptınız bakalım?" deyince, "Biz yeryüzünde zavallı kimselerdik" diyecekler, melekler de: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? hicret etseydiniz ya!" cevabını verecekler. Onların varacakları yer cehennemdir. Orası ne kötü dönülecek yerdir. Çaresiz kalan, yol bulamayan zavallı erkek ve çocuklar müstesnadırlar. İşte Allah'ın bunları affetmesi umulur. Allah affedendir, bağışlayandır" (Nisa/95-99)

Zalimlerin içerisinde yaşamaya razı olup hicret etmeyenlerin cezası ebedi kalacakları cehennemdir. Yukarıdaki ayetlerin sebeb-i nüzulünü öğrendiğinizde hayretler içerisinde kalacaksınız. Buhari'de yer alan bir hadiste İbn-i Abbas şöyle rivayet eder:

"Müslümanlardan bazıları mallarının orada bulunması nedeniyle Mekke'de müşriklerle beraber yaşıyorlar hicret etmiyorlardı. Bir gün bir ok fırlayıp birisine isabet etti ve öldü. Bunun üzerine Allah: "Kendilerine yazık edenlerin canların aldıkları zaman..." ayetlerini indirdi. Mekke'de kızarmış kömürü avuçlar gibi dini avuçlamış mü'minlerin durumu anlatılmaktadır. Medine'ye hicret edip müslüman olarak yaşamaları mümkün olduğu halde kendi beldelerinde yarı İslami bir hayat yaşayarak sadece bir lokma ekmek ve bir parça elbise ile meşgul oldular. Zulmün kaldırılması ve mazlumlara yardım etme konusunda kımıldamayanlar Allah'a mustazafların yalvardığı gibi yalvarırlar: "Size ne oluyor da : "Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, katından bize

bir sahip gönder, katından bize bir yardımcı lütfet," diyen zavallı çocuklar, yaşlılar ve kadınlar uğrunda ve Allah yolunda savaşmıyorsunuz? " (Nisa/75)

Onlar nefislerine zulmetmişlerdir, mazlumlardan zulmün kaldırılması için asla gayret göstermezler. Savaşı emreden ilk ayetin gerçek sebebi zulmün yok edilmesidir: "Haksızlığa ve zulme uğratılarak kendilerine savaş açılan kimselerin karşı koyup savaşmasına izin verilmiştir. Allah'ın onlara yardım etmeye elbette gücü yeter. Onlar haksız yere ve Rabbimiz Allah'tır dediler diye yurtlarından çıkarılmışlardır. Allah insanları bir kısmını diğeriyle savmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah adı çok anılan camiler yakılıp giderdi. And olsun ki, Allah'a yardım edenlere o da yardım eder. Daha doğrusu Allah kuvvetlidir

ve güçlüdür." (Hac/39-40)
Müslümanlar yurtlarından çıkarılmakla haklarına tecavüz edilerek, kendilerine zulmedildi. Kovulmalarındaki gerçek sebep tevhidti. Allah'ı bir olarak kabul etmek müşrikler nazarında en büyük günahlardan birisi idi. Tevhid Allah düşmanlarının nazarında suçtu ve Tevhidin mübelliğini ve taraftarlarını Mekke'den çıkarmakla cezalandırmışlardı.

İbni Abbas şu olayı nakleder: "Rasulullah Mekke'den çıkınca Hz. Ebubekir (ra): "Nebilerini çıkardılar. Allah'tan geldik ve tekrar ona döneceğiz, mutlaka müşrikler helak olacak" dedi. Allah bu olaylardan sonra müşriklere karşı savaşa izin veren ayeti indirince, Hz. Ebu Bekir: "Anladım ki artık savaş kaçınılmaz" dedi. (Tefsirii İbn-i Kesir, 3/225)

"Allah'ın onlara yardım etmeye elbette gücü yeter" ayeti müslümanlar savaşmadan da Allah'ın yardımını onlara yeter, fakat Allah kullarından kendisine itaat konusunda gayretlerini sarf etmelerini ister şeklinde izah edilir.

Biz de diyoruz ki:
1-Cihad Allah'ın bize emrettiği farz ibadetlerinin en önemlilerindendir. Namaz, oruç, zekat gibi cihadın da ifa edilmesini emretmiştir.

2-İslami farzlar üzerinde çalışmak ve onları yerine getirmek, -her insana ilahi bir emir, Rabbani bir tekliftir. Bu gerçek ve mantıki emirler karşısında mücadele edenler hilekâr ve kavgacı kişilerdir.

3- Biz müslümanlar birçok ülkede zulme uğradık. Hayvanların faydalandığı haklardan bile mahrum edildik. Yeryüzünde hiçbir

kuvvet soylu koçların ölürken veya kanları akarken dahi hareket etmelerini engellemeye güç yetiremez. Biz ise, bize kılıç çeken eli tutup kesmemiz engellendi. Yaşyorken sesimizi yükseltmemizi yasakladılar. Hırsız yatak odasına kadar girip bizi yüzüstü yere çarptı. Namuslarımızı yağmalayıp mallarımızı talan edip,kanlarımızı akıtırken onu kovmaktan alıkoyduk.

4- Vatanımız düşmanlarımıza teslim edildikten sonra mukaddesatımızı muhafaza etmeyi, namus ve şerefimizi korumayı bize haram ettiler. Mescid-i Aksa, onu savunacak, on müslüman uğrunda şehid olmadan elimizden çıktı. Bütün bu olanlardan sonra; kalplerinde biraz kıskançlık kalmış, nefsinde yiğitlik ve cesaret taşıyan kimseler bir araya gelmeye gayret ettik. Mescid-i Aksa'ya rahat rahat

giren yahudileri rahatsız etmek istedik, bize cihadı yasakladılar, bütün kuvvetleriyle bize düşmanlıklarını gösterdiler. Bundan daha büyük bir zulüm, bundan daha büyük haksızlık, bundan daha beter bir zorbalık olamaz.

5-Bizi cihaddan alıkoyup, ona hazırlanmamızı yasakladılar. Silah İslam aleminde suç oldu. Silah taşıyanlar yaka paça yakalandı. Onu eline alan, silah taşıma suçundan askeri mahkemece tutuklanır, elleri kelepçelenir, güneş görmeyen, içeri ışık sızmayan, saf temiz bir dostun, vefalı bir arkadaşın olmadığı hücrelere tıklırdı. Yeryüzünde azgınların ayaklarının altında mustazaf olarak ölmeyi ve zilleti omuzlarımızdan atmak istediğimiz zaman berrak hislerimizi, uçsuz bucaksız emellerimizi ortaya koymaktan utandık,

sıkıldık. Biz bu köleliğin zilletinde yaşadığımız, cihadın yasak olduğu, suç ve cezalara önem verilen bu yerden hicret etmeye karar verdik. Ebu't-Tib'in dediği gibi: Zillet içinde yaşamaya razı olduğunuz vakit, Keskin kılıçları hazırlamayın. Mızrakları atların üzerine uzatmayın. Kuvvetli atlar beslemeyin. Karnını doyurmaktan utanan aslanın hiçbir şeye faydası olmadığı gibi, Şiddetli açlıktan da kendini kurtaramaz. Allah nesi'e olayını (Tevbe/37) (Cihad yapmamak için haram ayların yerini değiştirmek) küfürde ileri gitmek olarak isimlendirirken, cihadı kanuni suç olarak isimlendirip cihad yapanların cezalarını utanmadan sıkılmadan iletişim araçlarıyla ilan edenleri neyle isimlendirmeliyiz?

Bunların yaptıkları, Arapların haram ayları ve sayılarını gözetip fakat ne zaman işlerine gelse bir haram ayı, kendi arzularına göre savaş ve intikam için adam öldürmenin helal olduğu normal bir ay gibi kabul etmeleri, daha sonra haram aylarında oluşan eksikliği tamamlamak üzere bu ayın yerine başka bir ayı haram ilan etmelerinden veya güneş ve ay yılını dengelemek için yıla bir ay daha ekleyip hac mevsimini her yıl aynı mevsime denk getirmelerinden daha şiddetli ve büyük bir suç değil midir? Her yıl hac mevsiminde Kinane kabilesinden Ebu Sümame halkın huzuruna gelerek: "Ey nas! Muharrem ayının yerine sefer ayını haram ay kabul ettik" der ve ertesi yıl aynı konuşmasını tekrarlar. (Tefsirü İbn-i Kesir, 2/356)

Cihadı yasaklamak küfürdür, dinden çıkarır.

Allah'ın dostlarına karşı savaş açmak, beldelerine hücum etmek, onlara zulmetmek, nabızlarını yoklamak, ağızlarını bağlamak, beldelerin harap olmasına ve insanların helakına sebep olan büyük bir suçtur.

Hiz. Ebu Bekir'in sözünü işitmedin mi? :
"Nebilerini Mekke'den çıkardılar - Ondan geldik yine ona döneceğiz - onlar helak olacaklar"

Allah'ın dostlarını ve davetçilerini yurtlarından çıkaranların durumunu şu hadis ifade ediyor: "Kim benim dostuma benden ötürü düşmanlık ederse ona harple karşılık veririm." (Buhari)

Bu ifadeler karşısında İslam hukuku, cihadı yasaklayan,fuhşu sanat olarak nitelendiren, faizi faydalı kabul eden, İslam'ı ve dinin kurallarına uymayı gericilik ve sapıklık

kabul eden kimselere nasıl bir hüküm verir?
Allah'ım kalplerimizi sana imanda sabit kıl.
Seni zikretmekte, sana şükretmekte ve güzel
ibadetler yapmakta bize yardım et.
Allah'ım sen olmasaydın ne hidayete
erebilirdik,
Ne tasadduk ederdik, ne de namaz kılardık,
Sen bizim kalplerimize huzur verdin
Düşmanlarımızla karşılaştığımızda bize
kuvvet ver.
Onlar bize karşı azdılar, fitne çıkarmak
istediklerinde
Onlardan yüz çevirdik
Allah'ım sen biliyorsun ki, onlar bize
zulmettiler. Biz dinimiz hususunda herhangi
bir alçaklığı kabul etmeyiz. Bize yamamaya
çalıştıkları küfre ve fitneye de asla razı
olmayız.

GAYRET ETMEK / KARAR VERMEK

Allah'a hamd eder, ondan yardım bekler ve günahlarımızı bağışlamasını dileriz. Afganistan'a girmeyi düşündüğümüzde ölüm yanımızda dolaşmıyordu, fakat bunun Araplar için önemli bir ihtiyaç olduğunu sonradan anladık. Afganistan'da bulunmamızın maksatlarından zihinlerimizde dolaşan üç ana sebebi vardı:

1.SEBEP:

Afganistan cihadını yerinde, gerçek yönüyle öğrenmek, hafızalarımızda şekillendirdiğimiz çarpışmaları canlı olarak görmek için orada bulunuyorduk. Bize Afganistan cihadının ve mücahidlerin durumunu, Rableriyle olan bağlarını, dini bilgilerini, nafile ibadetlerdeki hassasiyetlerini, bidatlerden uzak, inançlarını, her cephede yiyecek, giyecek,

ilaç ihtiyaçlarını doğru ve gerçek biçimde nakledebilirler düşüncesiyle bir gurup Arap genciyle oraya girmeyi uygun bulduk.

2. SEBEP:

1978 yılının dağlara çıkma günlerinde savaşın alevlendiği andan itibaren cephelerdeki siperlerini terk etmeyen mücahitlere cılız miktarda yapılan yardımları elden teslim etmek.

3. SEBEP:

Şehadeti özlemiş, Allah yolunda savaşmaya susamış gençlerin cihad ve savaş hasretini gidermek.

Allah'ın yardımıyla yürüdük. Arap kardeşlerimiz Afganistan'ın iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladılar. Bir müddet sonra orada bizleri bekleyen büyük hedeflerin olduğunu gördük. Afgan cihadıyla birlikte onların geçim ihtiyaçlarıyla da

ilgilendik. Mücahidlerle aylarca beraber kalınca, orada Arapların gelmesiyle çözüme kavuşacak önemli meseleler ve cihada teşvik eden hatiplerin ve alimlerin yardım gayretleriyle çözümlenebilecek büyük problemler olduğunun farkına vardık.

ÖNEMLİ PROBLEMLER:

1-Mücadele İslam Ümmeti ile komünist ideoloji ve Varşova paktı arasında olmasının yanında, İslam ile komünist ideoloji arasında şiddetli mücadeleye sahne olan cihadın Rusya'ya karşı bir kavim savaşından öte İslam aleminin cihadına yönlendirilmesi gerekir.

2-Tepelerinden bombardıman devam ederken sekiz yıl boyunca baba, kardeş ve amcaları şehid düşmüş, kız çocuklarının yüzleri bomba izleriyle çirkinleşmiş,

çocukların ayakları parçalanmış , gözleri kör olmuş savaş kurbanlarının fazlalığı ve savaş süresinin uzunluğundan etkilenen Afgan halkının morallerinin yükseltilmesi gerekir. Bütün bu olumsuzluklarla birlikte bir mücahidin bir lokma ekmek, bir parça giyecek bulamaz durumdaki aşırı fakirlik ve yoksulluğu var. Bu olumsuzluklar mücahitlerin sınırlarını ve morallerini kötü etkilemiş.

Şefkatli ellerle yaralarının sarılması, acılarının dindirilmesi, hüznlerinin teselli edilmesi, sevinçlerine ortak olunması, problemleriyle iç içe yaşanması gerekiyordu.

3- Mücahitlerin eğitilmesi meselesi: Bu Araçların yerine getirebilecekleri önemli bir roldür. Çünkü davetçilerin bu sahadaki imkanları yetersizdir. Cihadın ilk yıllarında büyük davet önderlerinin birçoğu şehid oldu,

bir çok alimler şehit düştü veya hicret etti. Mücahidlerden dinini çok az bilen bir nesil meydana geldi. Çünkü medreseler yıkılmış, camiler bombalanmıştı. Ebeveynleri ölmüş gençlerin, İslam'dan bir şeyler duyacak kimsesi yoktu. Nesil gözünü açtığında Afganistan'ı kan gölü halinde buldu. Sadece kurşun uğultuları, top ve bomba sesleri, uçakların gürültülerini işitiyor, şehitlerin cesetlerini, parçalanan uzuvları ve kan nehirlerini görüyorlardı. Bunun için bazı cephelerde ölünün namazını kılmak için uzak bir mesafeye nakletmesi şaşılacak bir durum değil. Çünkü cenaze namazını mükemmel bir şekilde kıldırarak bir kişi yoktur.

Şu anda Afgan cihadının silah, doktor, mühendis, asker ve diğer konularda mütehasşıs kişilerden daha çok davetçi,

alim, bilgili eğitimci insanlara ihtiyacı vardır. Afgan cihadının mala, paraya ihtiyacı fazladır, fakat yetişmiş elemana olan ihtiyaçları bundan daha fazladır. 4- Hızlanan göç akışını durdurmak: Afganistan'dan hicret, Afgan cihadını tehdit eden büyük bir tehlike oluşturmaya başladı. Hicretin başlıca sebepleri arasında: fakirlik, ırz ve namus korkusu, morallerin çöküşü ilk sıradadır.

Bir Arabın Afgan mücahidiyle aynı siperlerin içinde bulunması onun zihnindeki göç fikrini yok ediyor. Çünkü petrol devletlerinin bir müessesesinde bekçi veya şoför olarak çalışan normal bir Afgan vatandaşının, o müessesenin veya şirketin sahibinin oğlu veya müdürüyle birlikte omuz omuza aynı siperin içerisinde bulunması düşüncesi, vatanını ve kendisini korumaya gelen Arap gençlerini

bırakıp gitmekten utandırıp vazgeçirttiyordu.

Arap gençlerinin varlığı bir çok büyük komutanın hicret etmesine mani oldu ve etrafındaki korku ve endişeleri dağıttı. 5-Kesintisiz olarak Ruslara karşı savaşı hareketlendirmek gerekir. Çünkü Arap genci Afganistan'a savaşa katılmaya, ateş hattını müşahade etmeye, silah seslerini duymaya susamış ve özlemiş olarak geldi. Cepheye gittiği zaman savaşın zorluklarından ve ateş hattının altına girmekten onu kimse vazgeçiremezdi. Görevlerini yerine getirmelerinden dolayı cephe komutanının gözüne giriyorlardı. Bu, kafirleri devamlı stres, çaresizlik ve karışıklık içerisinde bıraktığı için çok ciddi bir olaydı. Rusya'ya yaklaşabilsek ve Afganistan'daki yarım milyon askerini artırmak için çaresiz

bırakabilseydik -bu rakam Amerika'nın Vietnam'da kullandığı asker sayısı demektir-Rusya'nın Afganistan'daki günlük yiyecek harcamaları ikiyüz elli milyon dolara ulaşacaktı. Böylece Asya'da bulundurduğu ihtiyat askerlerine de aynı parayı ödeyecekti ki, bu rakama Sovyetler Birliği tahammül edemez ve Rusya'nın da böyle bir hatayı işlemesi beklenemezdi. Fakat biz Rusya'nın kuvvetlerini artırması için onları zor durumda bırakmak ve Buhara, Taşkent gibi müslüman şehirleri uzun süreden beri devam eden ırkçı savaşta Rusları çekilmek için ikna etmek üzere vurucu askeri planımızı yapmamız gerekmektedir. 6-Savaştaki İslami güçleri bir araya toplamak ve Afganistan'daki İslami cihadın potasında eritmek gerekir. Bunların başında askeri güç, haberleşme gücü ve tıbbi güç

gelmektedir.

7-Cepheler arasındaki ihtilafları azaltmak, aralarında hareket birliği temin etmek, sonunda bunları birleştirmek gerekmektedir.

YAHUDİLERİN ENDİŐESİ

Yaşadığımız toprakları terk ederek binlerce kilometre öteden Allah'ın çağrısına uyup cihadı ifa etmek ve gücümüzün yettiği kadar savaşmak ve onu başka mekanlara götürmek için Afganistan'a geldik. Yeryüzünü işaretle idare eden, çoğu ülkeleri parmaklarıyla kukla gibi hareket ettiren liderlerin ve küfrün peşine düştük. Müslüman Arap gençlerinin yeniden Afganistan'da toplandığını ve eğitildiğini gören Yahudiler telaşa kapıldılar, korkudan titrediler. Amerika ve Filistin'deki Yahudiler bu toplanmanın ve kıyamın neticesinden

korkmaya başladılar. Müslümanları kovmaya çalışan insanları bize düşman edip saldırmaya, özellikle Filistin ve Mescid-i Aksa çevresinde sahabelerin kanlarını akıttığı topraklarda yaşayan gençleri boğmak için saldırmaya başladılar.

Şiddet arttı. İpler cihadı eda etmek için Allah yolunda koşan topluluğun boyunlarına takıldı. Her gün ipler düğümleniyor ve boğazlar sıkılıyordu. Pakistan'a vize işlemleri petrol ülkelerinden daha zordur. Daha önce bu ülkeye gelen kimseler için vize hava alanında verilirdi. Şimdi kim Pakistan havaalanına varsa ümitleri boşa çıkıyor. Burada uyruğu ne olursa olsun nereden gelirse gelsin seyahat vizesi alması gerekiyordu. Afganistan'a giden yollar üzerinde bazı polis noktalarından

geçen Arap gençlerine müsamaha gösterilmesi için talimat verilmişti. Gençler; zorba, inat, sert ve kaba görevlilerin bulunduğu polis noktalarını atlayıp geçmek için dağların tepelerinden hayvanlarla veya yaya olarak yürümek zorunda kalıyorlardı.

YAHUDİLERE VE ONLARIN İŞBİRLİKÇİLERİNE AÇIKLAMALARIMIZ

Bu son savaşta Afganlıların Rus kuvvetleri karşısında Allah'ın mü'minlere vaad ettiği yardım ve Rus askerlerine karşı Arapların bir araya gelmesiyle büyük bir zafer kazanmasından sonra yahudiler bu gün tüm dünyayı bizim üzerimize kışkırtmaktadırlar. İngiltere yayın organı BBC aşırı dindar grupların oradaki varlığını ve Ruslara karşı savaşta büyük bir rol oynadığını tekrar tekrar açıklama gereği

duymaktadır.

Şu anda biz, Yahudilere ve onların işbirlikçilerine, Amerikalılara ve taraftarlarına şu açıklamalarda bulunuyoruz:

1-Yeryüzünde hiçbir kuvvet bizim kalbimizden cihad sevgisini çıkarmaya ve bu farzı yerine getirme hakkımızı elimizden almaya, Allah ve Resulünün sevgisini koparıp almaya güç yetiremez.

2- Şu anda vücutlarımız cihad farizasını eda etmek için Afganistan'dadır. Fakat biz Filistin'i unutmuş değiliz. Filistin, heyecanlı kalbimizde, zihinlerimizde, hislerimizde ve inancımızda Afganistan'dan önce gelir. Çünkü Filistin Kur'an'da dört defa zikredilen, vahyin indiği, iki kableden biri, Mekke ve Medine'den sonra üçüncü kutsal belde ve Peygamberimiz'in Mirac'a çıktığı yer,

Mescid-i Aksa'nın bulunduğu mukaddes bir şehirdir.

Bizimle Filistin cihadı arasına sınır bekçileri sebebiyle bir engel konulsa ve biz bir müddet Mescid-i Aksa çevresinde savaş ibadetini yerine getirmekten men olunsak bile Filistin hatıralarımızdan ve zihinlerimizden asla silinmez. Hiçbir çaba ve karar Filistin'deki cihada tekrar dönmemizi engelleyemeyecektir.

Bedenlerimiz Afganistan'da -bu bizim için farzdır- fakat ruhlarımız beyti-l Makdis'in üzerinde dolaşmaktadır. Cesedlerimiz Kabil'de -bu bizim için vaciptir- fakat kalplerimiz dünyadaki bazı adi mahlukların kirlettiği o diyardadır. Kabil-Kudüs arasındaki bu Rabbani yoldan dönmemeye ölüm yemini ettik. Allah'ın izniyle zaman uzasa da yollar irak ve

zahmetli de olsa oraya geleceğiz. Biz, yahudiler ve onların işbirlikçilerine, yolun tek, cihadın devamlı, gençlerin boyunlarını eğmeyecek derecede azimli ve kararlı olduklarını açıklamak istiyoruz. Ey Kudüs ! Biz Alemlerin Rabbinin rızası için oraya döneceğiz Biz yeryüzünde olduğumuz müddetçe sayısız fetihler gerçekleştiririz. 3-Bu topluluk, dikenlerle sarılmış olsa, zorluk ve meşakkatlerle dolu da olsa bu yolda yürümeye karar vermiştir. Bu topluluk Allah'a kanla sulanmış, kopmuş uzuvlarla dolu bu yolu tercih ettiğine dair söz verdi. Bu topluluk ayaklarının savaşta sabit olması ve kalplerinde huzur ve sakinlik olması için Allah'a niyaz eder.

ŞEHADETE KARAR VERMEK

Bu müslüman mücahid topluluk nefisini ölüme hazırlamıştır. Şer'an ve aklen bilmektedir ki; Pakistan'da münafık bir kimsenin elinden fırlayan bir kurşunla ölmekle, Kabil'de Hindikuş dağlarının eteklerinde Rus'ların elinden fırlayan bir kurşunla ölmek aynıdır. Bu, Filistin'de yahudinin kurşunuyla, Afganistan'daki komünist kurşunu, yahudiler veya Amerikalıların menfaati için fırlatılan kurşun arasında fark yoktur. Hepsi Allah yolunda ölmektir ve hepsi şehadettir. Onların niyetleri halis, gayretleri açılan cihad bayrağını daha yükseklerle taşıma arzu ve gayretinde oldukları ve doğru yolda yürüdükleri müddetçe, Allah'ın izniyle en yüksek mertebelere ulaşacaklardır. Bir hadiste Hz. Peygamber şöyle buyuruyor: "Kim atın üzengisine ayağını koyup cihad

için yola çıkarsa, onu isterse hayvanı teperek öldürsün, ister yılan zehirlesin, isterse eceliyle ölsün şehiddir" Ebu Davud'un rivayetinde: "Onun için cennet vardır" Allah yolunda hicret ettikten sonra ne şekilde ölürse ölsün şehiddir. Allah kendi yolunda öldürülenle öleni aynı kabul etmiştir: "Allah yolunda hicret edenlere, sonra öldürülen veya ölenlere Allah elbette güzel bir rızık verecektir. Rızık verenlerin en hayırlısı yalnız Allah'tır. And olsun ki onları hoşnut olacakları bir yere koyar. Şüphesiz Allah bilendir, hakimdir" (Hac 58-59) Fudala b. Ubeyd denizde iki cenazede hazır bulunmuştu. Onlardan biri kafirler tarafından mancınıkla atılarak öldürülmüş, diğeri eceliyle ölmüştü. Fudala eceliyle ölenin kabrinin yanı başına oturunca kendisine: "Şehidi terk edip yanında oturmadım"

denildi. O da: "Şehidlik onlara nasıl gönderildi, bununla ilgilenmem" cevabını verdi ye yukarıdaki ayeti okudu. Pakistan sınırında Pakistanlı bir komünistin kurşununa hedef olarak ölen kardeşimiz Yahya Sinyur'un kerametinden daha şerefli ve net bir keramet görmedik. Yahya'nın şehadet esnasında kitabına sürülen kan, tam iki ay misk kokusu gibi bir koku yaydı. Biz Rus ve Amerikan temsilcilerinin kurşunlarıyla ölsek bile, haram bir ayda, peygamberin şehri Medine'de, Allah'ın yardımıyla toplamaya muvaffak olduğu Kur'an'ı okurken şehid olan 3. halife Hz. Osman'ın ölümünden daha faziletli olamaz. Bizim ölümümüz Rasulullah'ın damadı, Rasulullah'la birlikte Musa ile Harun mesabesinde olan ve namaz kılariken münafık Abdurrahman İbn-i Mülcem'in eliyle

şehid olan Hz. Ali'nin ölümünden daha şerefli olamaz.

Biz ebedi yaşamak için ölümü tercih ettik: "Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayınız, bilakis onlar Rableri katında diridirler. Allah'ın bol nimetinden onlara verdiği şeylerle sevinç içinde rızıklanırlar, arkalarından kendilerine ulaşamayan kimselere, kendilerine korku olmadığını ve kendilerinin üzölmeyeceklerini müjde etmek isterler" (Al-i İmran /169)

4-Hiç kimse ırz ve namuslarımıza saldıranları defetmemize engel olmaya güç yetiremez.

Hiç kimse kanlarımıza, canlarımıza musallat olan saldırganları kovmayı yasaklayamaz. Bu her insanın meşru hakkıdır. Namusa saldıranlara karşı mücadele etmek fukaha'nın icmasıyla farz-ı ayn'dır. Fukaha,

namusuna saldırılmasından endişe eden bir kadının nefsinin, ölene kadar müdafaa etmesi gerektiği, esir- olarak teslim olmasının caiz olmadığı konusunda ittifak halindedirler. Cana saldıran kişiye karşı koymak ulemanın çoğunluğuna göre Farz-ı ayn'dır. Şeyhü'l İslam İbn-i Teymiye -İmam Malik'e göre- üç dirhem dahi olsa alan bir kişiyi ancak bu saldırısını öldürmekle önleyebiliyorsa, saldıran müslüman da olsa öldürmesinin caiz olduğunu nakleder. Ya saldıran Rus veya Yahudi olursa ne yapmak lazım? Şartlar ne olursa olsun, tabii hakkımızı alacağız ve Rabbani farzımızı (cihadı) eda edeceğiz inşaallah.

Beden rahat olduğunda nasıl şerefe ulaşılır Mal çok olunca, hamd'e nasıl ağız varır. Arap gençlerini cihadın olduğu yere gelmelerini teşvik etmeyi, Afgan cihadının

ağırlığını taşıyabildiğimiz yere kadar götürmeyi, yerimizde durmamayı, ulemanın tekrar ailelerinin kefaletiyle savaşın içine dönmeleri konusunda bütün gayretimizi sarf etmeyi taahhüt ettik. Afganistanlı alim ve komutanlara aylık iki yüz riyal vermeyi, İslam müesseseleri ve batıdaki İslam merkezleri yetiştirdikleri gençleri giderleriyle birlikte savaş alanında yararlıklar göstermek için onlara çağrı yapmayı kararlaştırdık. Roller önemlidir, kararlar insan tabiatına ağır geldiğinden terk edilir. Gayretleri kuvvetlendirmek, kararları sağlamlaştırmak Allah'ın yardımıyla mümkün olur. "De ki: İstedığınızı işleyin, Allah, peygamberi ve mü'minler işlediklerinizi görecektir. Hepiniz görülmeveni ve görüleni bilen Allah'a döndürüleceksiniz" (Tevbe/105)

"Bu Kur'an onunla uyarılınsınlar, tek bir ilah bulunduğunu bilsinler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye insanlara tebliğ edilmiştir" (İbrahim /52)
Allah'ım sana hamd eder ve seni noksan sıfatlardan tenzih ederiz. Senden başka ilah yoktur. Senin bizi bağışlamayı ve tevbelerimizi kabul etmeni diliyoruz

İSLAM'IN ZAFERİ

İslam'ın - inşallah - tekrar tüm insanlığı kurtarmak için yeryüzüne egemen olacağına dair insanı ümitlendiren ve kalbini ferahlatan Kur'an ve sünnette pek çok naslar vardır.

A-KUR'ANDAKİ MÜJDELER:

1- "Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Puta tapanlar hoşlanmasa da dinini bütün dinlerden üstün kılmak üzere, peygamberini doğru yol ve hak dinle gönderen Allah'tır." (Tevbe/32-33)

İmam Şafii: "Allah mutlaka İslam dinini diğer dinlerin üzerine hakim kılacaktır. Öyle bir zaman gelecek ki sadece, İslam dinini Allah'a iman ve itaat edilmiş olacak. Bu Allah'ın dilediği zamanda vuku bulacaktır." der İslam dininin diğer dinler üzerinde hakimiyet kurabilmesi için yeryüzüne yayılması, bu nurun yeryüzünü kaplayan cahiliye karanlıklarını dağıtması gerekir. Çünkü Allah'ın dini kadar fitrata uygun, ruhları doyuracak, nefisleri dinlendirip sakinleştirecek, kalpleri istikrara

kavuşturacak hiçbir din yoktur. Allah bu gerçeği şöyle açıklar: "İslam dini insanları doğru yola eriştiren hak dindir. Bundan dolayı hak sabittir, batıl ise yok olucudur.Hakkı batılın başına çarparız ve onun beynini parçalarız; böylece batıl ortadan kalkar.Allah'a yakıştırdığınız vasıflardan ötürü yazıklar olsun size!" (Enbiya/18) Hak gelince batıl ortadan kalkar 2-Hak yeryüzünde ve insan kalbinde köklü olmasına karşın batıl yeryüzüne ve kalplere sığıntı,yabancı ve iğreti olarak yapışmış bir yama gibidir. "Allah'ın, hoş bir sözü, kökü sağlam, dalları göğe doğru olan Rabbinin izni ile her zaman meyve veren -hoş bir ağaca benzeterek nasıl misal verdiğini görmüyor musun? İnsanlara ibret olsun diye Allah onlara misal gösteriyor. Çirkin bir sözde yerden koparılmış, kökü olmayan kötü bir

ağaca benzer. Allah inananları, dünya hayatında ve ahirette sağlam bir söz üzerinde tutar, zalimleri de saptırır. Allah dilediğini yapar. (İbrahim/24-27)"

3-Hak faydalı ve ebedidir, batıl ise yok olmaya mahkum bir köpük gibidir; "Allah gökten su indirir dereler onunla dolar taşar sel üstte kalan köpüğü alır götürür. Süslenmek veya faydalanmak için ateşte erittiklerinizin üzerinde de buna benzer bir köpük vardır. Allah, hak ve batıl için şöyle misal verir: Köpük uçup gider, insanlara fayda veren ise yerde kalır. Allah bunun gibi nice misaller verir." (Ra'd/17)

B-NEBEVİ MÜJDELER:

Bunlar gerçekten çoktur; işte onlardan bazıları:

1- Sevban(r.a.) rivayet ediyor: Resulullah (sav) şöyle buyurdu: Allah bana yeryüzünü dürdü, doğusunu ve batısını aynı anda gördüm. Ümmetim bana gösterilen bu yerlere hakim olacak." Hadis sahih ve hasendir.(Arizatü'l-Ahvezi, 9/22 -Muhtasarı Sahih-i Müslim, 2/291 Abdu'l Gani el-Makdisi, Fû zikril-İslam, 1/166 Hadis hasen ve sahihdir. Bu hadisi rivayet eden el-Hakim Nisaburi: "Bu hadis Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahihdir" der. Sünenü'l-Kübra, 9/179, Zehebi de aynı görüşü savunur. Mizan, 4/430)

2-Resulullah (sav) şöyle buyurur:"Bu din gece ve gündüzün ulaştığı yere kadar ulaşacaktır. Allah bu dini şereflinin şerefi, zelilin zilletiyle her eve çadıra ulaştıracaktır. Allah dinini şerefle aziz edecek, küfrü zilletle zelil edecektir. "(Ahmed b. Hanbel

Müsned'inde, Darimi Sünen'inde bu hadisi rivayet etti. Hakim en-Nisaburi hadisi sahih kabul etmiş, Zehebi de aynı görüşü benimsemiştir. Kostantiniyye H. 857/1453 yılında Sultan Muhammed Fatih Han tarafından fethedilmiş, bu müjdeden sekiz buçuk asır sonra Roma feth olunacaktır. Nasıruddin el-Elbani, silsiletü'l-Ehadisi's-Sahiha 1/121) Ebu Kubeyl şöyle der: "Biz Abdullah b. Amr b.el As'ın yanındaydık. Konstantin ve Roma şehirlerinden hangisi daha önce fethedileceği soruldu. Abdullah halkalı bir sandık getirtti ve ondan bir kitap çıkartarak şöyle dedi: "Biz Resululah'ın etrafında oturmuş hadis yazarken, Resulullah'a Konstantiniyye'nin mi yoksa Roma'nın mı önce fethedileceği soruldu. Resulullah da "Önce Konstantiniyye feth olunacaktır." buyurdu.(7)

4-Resulullah başka bir hadiste: "Nübüvvet Allah'ın devam etmesini dilediği bir zamana kadar devam edecek, daha sonra kaldırmak istediği zaman kaldıracaktır. Sonra nübüvvet metoduna uygun hilafet dönemi olacak; peygamber makamına halef melikler gelecek ve Allah'ın dilediği zamana kadar hüküm sürecek, Allah dilediği zaman onu da kaldıracaktır. Daha sonra zorba melikler olacak, onlar da Allah'ın dilediği zamana kadar hüküm sürecektir. Daha sonra nübüvvet metoduna uygun hilafet dönemi olacaktır." buyurdu ve sustu.(Hadisi Hüzeyfe el-Yemani merfu olarak rivayet etti.Iraki hadisi Ahmed b. Hanbel tarikiyle rivayet eder ve "Bu hadis sahihdir" der) Bütün bu hadisler insanın kalbini ferahlatıyor. Bu din mutlaka bir gün batağa, küfre saplanmış insanlığı kurtarmak için

tekrar yeryüzüne hakim olacak, insanlığı küfrün karanlıklarından temizleyecek, ferahlandıracak, kaybetmiş olduğu kimliğini ve benliğini tekrar kendisine sunacaktır. İnsan kendini yeniden dünyaya gelmiş gibi bulacak, mutluluk ve huzuru tadacak, üstün bir yaratık olarak yaratıldığını hissedecektir. Bezzar'ın Sünen'inde sahih bir isnadla rivayet ettiği lafzı yukarıda zikredilen hadise benzeyen bir hadis şöyledir: "Dininizin yayıldığı ilk yıllarda nübüvvet ve rahmet vardır. Bu dönem Allah'ın dilediği zamana kadar devam edecektir. Sonra ısırtıcı, zorba saltanat dönemi gelecek ve Allah'ın dilediği zamana kadar devam edecektir. Daha sonra nübüvvetin metoduna uygun, insanlar arasında nebevi sünnete göre hüküm veren hilafet dönemi tekrar gelecektir. İslam taraftarıyla birlikte bulunacak. Yeryüzünün

ve gökyüzünün sakinleri İslam'ın yönetiminden memnun kalacaklar. Gök bütün bereketli yağmurlarını dökcek, yer bütün bitkilerini ve bereketini saçacaktır. "Yahudilerin sonunun Filistin'de olacağına işaret eden pek çok sahih hadisler mevcuttur: "Yahudilerle savaşan müslüman askerlere ağaçlar ve taşlar : "Ey müslüman! Burada arkamda gizlenen bir yahudi var onu da öldür" diye seslenecektir. Heysemi'nin Mecmaü'z-Zevaid'inde yer alan ravileri sağlam olan bir hadis şöyledir: "Siz Ürdün'ün doğusunda, yahudiler batısında olacak" Hadisin ravisi" o anda Ürdün'ün yeryüzünün neresinde olduğunu bilmiyordum." diyor. Yani bu bölge, yapılacak savaştan önce mutlaka İslam'a mağlup olacak. İslam ordusuna, komutanlarına ve herkese

yukarıda ki hadisin işaretiyle gözetici olduğunu gösterecektir. Bütün rivayetler, mukaddes bölgede fitneler başladığı zaman müslüman cemaatin oluşacağına, müslümanlar Allah'a yönelip onun dinine teslim olacaklarına ve onun yolunda cihad edeceklerine işaret ediyor. Ebu Davud ve Ahmed b. Hanbel'in rivayet ettiği bir hadiste:"Ümmetimden bir gurup, dini yeryüzüne hakim kılmaya ve düşmanlarını mağlup ve yok etmeye devam edecektir. Onların karşısına çıkan hiç kimse kıyamet kopuncaya kadar onlara zarar veremeyecek" Ashab: "Ya Rasulullah bunlar nerede olacaklar?" diye sorunca, O: "Beyti-i Makdis ve çevresinde bulunacaklar" cevabını verdi. (Hadisin bir kısmı Sahihayn'da mevcut olup, tamamı diğer bir çok kitapta mevcuttur. Hattabi, Me'allimü's-

Sünen,6/137)

Beyhaki Sünen'inde bir bölüme şu başlığı koymuştur: "Peygamber dininin diğer dinler üzerinde hakimiyet kurması" (Buhari) Yukarıdaki hadis tevatür derecesine ulaşmış bir hadistir. Acaba bu değişiklik Kudüs, Filistin, Şam'dan mı, yoksa Afganistan'dan mı başlar? Bu, Allah'ın bilgisindedir. Bu din mutlaka zafere ulaşacak, Haçlı topraklarının üzerinden geçecek ve oralarda bu dinin eserleri diri ve heybetli olarak görünecek. Batı ve Doğu Türkistan'la beraber Afganistan bölgesinden Türkler çıktı ve de beş asır dünyaya İslam'la -adaletle- hükmettiler.

Afganistan bölgesinde Samunata'nın putlarını kıran ve Hindistan'a hükmeden Gazneli Mahmud, İran'ın doğusuna, Afganistan ve Hindistan'a hükmeden Ahmed

Şah Baba çıkmıştır.
Acaba Afganistan cihadı zaferle sonuçlanıp,
yeryüzünde İslam devleti kurup, dünya
tarihi değişecek mi?
Bu pek uzak değil ve Allah'a zor değildir.

ŞEHİD ABDULLAH AZZAM'IN VASİYETİ

Yüce Allah'ın Rahmetine muhtaç
Allah'ın kulu Abdullah Yusuf Azzam'ın
vasiyetidir.

Kahraman komutan Celaleddin Hakkani'nin
evinde ve 1406 Şaban ayının 12. günü (20
Nisan 1986) Pazartesi ikindi vaktinde şu
sözleri yazıyorum:
Hamd yalnız Allah'ındır. Ona hamd eder
ondan yardım diler, mağfiretini isteriz.
Nefislerimizin şerlerinden Allah'a sığınırız.
Her kime hidayet verirse onu saptıracak

yoktur. Her kimi saptırırsa ona da hidayet verecek yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiç bir ilah yoktur. O bir ve tektir. Onun ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasulüdür. Allah'ım senin kolay kıldığından başka kolay yoktur. Ve sen dileyecek olursan zoru da kolaylaştırırsın.

Bu günden kolaylık gününe kadar cihadın nihai şer-i hükümlerini ifade eden muhkem ayetleriyle Tевbe suresi bütün kalbimi acılarla doldurmakta, ruhumu kederlerle parçalamaktadır. Çünkü biz Tевbe suresini okuduğumuzda, hepimizin Allah (cc) yolunda savaşa karşı kusurlu olduğumuzu görüyoruz.

Kendisinden önce nazil olmuş, cihad ile ilgili yaklaşık 120 veya 140 ayeti nesheder (kılıç ayeti) Allah yolunda savaş ayetlerini oyuncak

edinmek isteyen veya bu muhkem ayetleri te'vil ile veyahut da delaleti kesin, sübutu kesin zahirinden başka, yorumlara çekmeye cesaret gösteren herkese kesin bir cevaptır. Kılıç ayeti ise:" Onlar sizinle topluca nasıl savaşıyorlarsa, siz de onlarla öylece savaşınız ve biliniz ki Allah takva sahipleriyle beraberdir. " Ayetiyle: "Haram aylar çıktıktan sonra, müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz. Onları yakalayınız, onları muhasara altına alınız. Her yol başını onlara karşı tutunuz. Şayet tövbe eder, namazı kılar, zekatı verirlerse o zaman onları serbest bırakınız. Şüphesiz ki Allah Gafurdur, Rahimdir." (Tevbe 5)

Allah yolunda savaşa çıkmamak konusunda nefse gerekçeler bulmak, nefsin kendisini uyuşturacak, bir takım gerekçeler bularak Allah yolunda savaşmayıp, evinde oturmaya

razı olması bir oyun bir oyuncak edinmektir. Daha doğrusu Allah'ın dini ile oynamak, onu oyuncak edinmek demektir. Bizler Kur'an nassıyla bu gibi kimselerden de yüz çevirmekle emr olunmuş bulunuyoruz. "Dinlerini oyun ve eğlence edinmiş, dünya hayatının kendilerini aldattığı kimseleri bir kenara bırakın" Cihad için gerekli hazırlıkları yapmaksızın geleceğe dair umutları gerekçe göstermek, zirvelere ulaşmayı ve oralara yükselmeyi, arzulayan küçük nefislerin yapacağı işlerdendir.

Mescid-i Haramda mucavirlik yapmak ve onu imar etmek dahi Allah yolunda cihad etmekle kıyas edilemez. "Sizler hacılara su vermeyi, Mescid-i Haram'ı imar etmeyi Allah'a ve Ahiret gününe iman edip, Allah yolunda cihad eden kimselerin işiyle bir mi

saydınız? Allah katında bunlar eşit değildir. Allah zalimler topluluğunu hakka iletmez. İman eden hicret eden, mallarıyla canlarıyla, Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri Allah katında en üstündür. İşte kurtarıcı onlardır. Rableri onlara kendi tarafından bir rıza, bir rahmet bir müjde verir. Onlara, içinde ebedi nimetler de bulunan cennetleri de müjdeler. Orada ebedi kalırlar. Allah'ın katında büyük bir ecir vardır." (Tevbe 19-22) ayetleri Müslim'in sahihinde belirtildiğine göre Ashab-ı Kiram'ın imandan sonra hangi amelin daha faziletli olduğu konusunda ihtilaf etmesi üzerine nazil olmuştur. Onlardan birisi Mescid-i Haram'ın imar edilmesi diğeri hacılara su verilmesi, üçüncüsü de Allah yolunda cihad edilmesidir, demesi üzerine inmiştir. Bu ayet-i kerimeler, Allah yolunda cihadın

Mescid-i Haram'ın imar edilmesinden, daha büyük bir iş olduğu meselesinde açık birer nastır.

Özellikle nüzul sebebi bu mesele hakkında Ashab-ı Kiram'ın ihtilaf etmelerine sebep olmuştur.

Nüzul sebebinin şekline misal tahsis edilmesi veya te'vil edilmesi de caiz değildir. Çünkü bu ayetlerin manaları nas olarak kesindir. Hudey bin İyaz'a şu beyitleri yazıp gönderen Abdullah bin el Mubarek'e Allah rahmet eylesin: "Ey Haremeyn'de ibadet eden kişi. Bizleri görersen keşke. O zaman ibadetle oynadığını kendin görürsün. Akıttığı yaşlarla, ey yanaklarını süsleyen kişi, bizim boyunlarımızı kanlarımız süslüyor."

Fakih ve muhaddis Abdullah İbni Mübarek'in söylediklerini gördünüz.

Müslümanların kutsal ve saygı gösterilmesi gereken değerlerinin ayaklar altına alındığı, namusların payıml edildiği, Allah'ın dininin kökünden yer yüzünden silinmek istendiği bir zamanda böyle bir ibadeti o , Allah'ın dini oyuncak edinmek olarak görmektedir. Evet, yer yüzünde müslümanlar boğazlanırken buna ses çıkarmayıp, sadece "la havle" ve " innalillah" deyip uzaktan uzağa bizi bu gibi kimselerin problemlerine yaklaştırmaya bir adım dahi itmeden, bunları yapmamız, gerçekten Allah'ın diniyle oynamaktır. Bizi aldatan nefsimizin uzayıp giden duyguların bizleri gıdıklamasından başka bir şey değildir. Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde olunca. Ben "Müslüman topraklarını savunmak Farz-ı Ayınlardan da önemlidir" adlı

eserimde yazdığım gibi, Benden daha önce, Şeyhu'l İslam İbni Teymiyenin kaydettiği, şu görüşü paylaşıyorum. Din, ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı ber taraf etmek kadar, imandan sonra kuvvetli hiç bir farz yoktur. Yani ben Allahu Alem bu gün için, Allah yolunda savaşmayı terk eden kimse ile, namazı orucu ve zekatı terk eden kimse arasında hiç bir fark görmüyorum. Şu anda bütün yeryüzü halkının hep birlikte, önce Alemlerin Rabbi huzurunda sonra da tarihinin önünde, büyük sorumlulukla karşı karşıya oldukları görüşündeyim. İster davet, ister teklif, ister eğitim ve ister başka bir şey olsun, hiç bir şeyin cihadı terk etmenin sorumluluğundan kurtaramayacağı görüşündeyim.

Ben bugün yer yüzünde her müslümanın boynunda, Allah yolunda savaşmak, yani cihadı terk etmemek sorumluluğunu taşıdığı kanaatindeyim.

Bu konuda kendisini mazur gösterecek her hangi bir illeti olmaksızın elinde tüfek bulunmadan Allahu Teala'ya kavuşan herkesin Allah'la günahkar olarak karşılaşacağını görüyorum. Çünkü o savaşı terk etmiş bulunmaktadır. Şu anda savaşmak ise, Farz-ı Ayındır. Yeryüzünde bulunan bütün müslümanlara Farzı Ayındır. Allah'ın mazur gördüğü kimseler müstesna. Farzı terk etmek ise günahdır. Çünkü farz işleyenin sevap aldığı, terk edenin ise hesaba çekildiği işlerdir. Ben şu kanaatteyim. Cihadı terk etmeleri sebebiyle Allah huzurunda bağışlanabilecekler Allahu Alem şunlardır:

Kör, topal, hasta, erkek, kadın ve çocuklar arasında mustazaf olup, cihad için bir çare ve bir yol bulamayan, yani savaşın fiilen cereyan ettiği yere gidemeyen, ve buraya giden yollan bilemeyen kimselerdir. Savaş ister Filistin'de, ister Afganistan'da, isterse de kâfirlerin çiğnediği ve pislikleriyle kirlettiği her hangi bir bölgede olsun, savaşmayı terk ettikleri için tüm müslümanlar günahkârdır. Ben bu gün Allah yolunda savaşmak ve savaşa çıkmak için, hiç bir kimsenin izin yetkisi olmadığı görüşündeyim. Baba'nın çocuğuna izin vermesi, kocanın hanımına izin vermesi, borçlunun alacaklısına izin vermesi, hocanın öğrencisine izin vermesi, amirin memuruna izin vermesi gerekmez. Bütün tarih dönemlerinde ümmetin bütün alimlerinin icmaı budur. Böyle bir durumda,

"Çocuk babasının izni olmadan, hanım kocasının izni olmadan savaşa çıkar" Bu konu ile ilgili olarak kim mugalata yapmaya çalışırsa haksızlık etmiş, zulmetmiş, Allah'tan kendisine gelmiş bir hidayet olmaksızın hevasına tabi olmuş demektir. Üstü kapalı hiç bir tarafı olmayan sulandırılmasına imkan olmayan ve hiç bir kimsenin, bunu oyuncak edinmesine veya te'vil etmesine imkan bulunmayan gayet açık ve net bir meseledir. ve ceza beklemektedir. Artık ey müslümanlar sizin hayatınız cihaddır.Hedefiniz cihaddır.Varoluşunuz akıbetiniz cihad ile alakalıdır. Ey davetçiler, sizler silahlarınızı omuzlamadıkça, Tağutların mülkünü, kâfir ve zalimlerin mülkünü darmadağın etmedikçe, sizin hiç bir değeriniz yoktur.

Cihadsız, savaşız, kansız, sakatsız, Allah'ın dininin muzaffer olacağını zanneden kimseler bu dinin tabiatını idrak etmeyen kimselerdir.

Onlar vehme kapılmışlardır. Davetçilerin heybeti, davetin şevketi ve müslümanların izzeti savaşız olamaz. "Allah düşmanlarınızın kalplerinden, sizin heybetinizi çekip alacak, Allah kalplerinize vehen bırakacaktır. "Vehen nedir Ey Allah'ın Rasulü" diye soran Ashab'a: "Dünya sevgisi ve ölüm tiksintisidir" diye buyurur. Başka bir rivayette ise: "Savaş tiksintisidir" diye cevap vermiştir. "Sen Allah yolunda savaş, (Kimse seninle beraber savaşmazsa) yalnızca sen savaşla mükellefsin. Mü'minleri de savaşa teşvik et, Allah daha güçlü, cezası daha çetin olandır" Savaş olmadığı takdirde şirk her tarafı

kuşatacak ve egemen olacaktır. "Fitne yeryüzünden kalkıncaya, ve din bütünüyle, Allah'ın oluncaya kadar, kâfirlerle savaşın" Fitne ise şirktir. Yeryüzünün felah bulmasının biricik teminatı cihaddır: "Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla bertaraf etmeyecek olsaydı manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adının çokça zikredildiği mescidler harab olur giderdi." Ey İslam davetçileri: Ölüm tutkunu olunuz ki size hayat bağışlansın. Sakın emeller sizleri aldatmasın, aldaticılar Allah ile sizleri aldatmasın. Okuduğunuz kitaplar, devam ettiğiniz nafiler, sakın sizi aldatmasın, büyük işlerden yana sizleri rahatlatan, basit işlerle uğraşmaya kalkışmayın. "Siz silahsız olanın kendinizin olmasını istersiniz..." Cihad konusunda hiç kimseye itaat

etmeyiniz. Cihada çağırarak konusunda, bir komutanın iznine itibar etmeyiniz. Cihad sizin davetinizin direğidir. Dininizin kalesidir. Şeriatınızın kalkanıdır. Ey İslam alimleri şu Rabbine dönen nesle komutan olmak için öne geçiniz. Bundan geri dönmeyiniz. Dünyaya meyletmeyiniz. Tağutların sofralarından uzak durunuz. Çünkü bu sofralar kalpleri karartır. Kalpleri öldürür. Sizleri bu hayırlı nesilden uzak tutar. Onların kalpleriyle aranızda engel teşkil eder. Ey müslümanlar uykunuz çok uzun sürdü. Bağiler azgınlar sizin topraklarınızın her tarafına üşüştüler. Şairin şu beyitleri ne anlamlıdır:

"Zillet içinde uzundur uyduğumuz
Nerde arslanca haykırışlar
Azgınlar çetesi kartal kesildi.

Bizse, zincire boyun bükmedeyiz, hor, hakir
Yoksa demirin ona vurulması değildir.
Ne zaman bu zincirlere kıyam edeceğiz?
Ne zaman kıyam edeceğiz bu zincirlere?
Müslüman kadınlar sakın rahat ve lüks
düşkünü olmayınız. Çünkü rahat ve lüks
cihadın düşmanıdır. Çünkü o rahat ve lüks
beşerin ruhunu telef eder. Temel
ihtiyaçlarınızdan fazla şeylerden uzak
durunuz. Zaruri şeylerle yetininiz.
Çocuklarınızı ağır şartlara, yiğitliğe,
kahramanlığa ve cihada alıştırmınız. Bu
esaslar üzere eğitiniz. Evleriniz arslan
yuvalarını andırsın. Tağutlar tarafından
boğazlansın diye, yiyip semiren tavukların
kümesi olmasın. Çocuklarımızın kalbine
cihad sevgisini, cihad tohumlarını ekiniz.
Yiğitlerin meydanlarında at koşturmak,
savaş alanlarında at koşturmak arzularını,

aşkını yerleştiriniz.
Müslümanların problemlerini yaşayınız.
Haftada en az bir gün muhacirlerin
mücahidlerin hayatlarına benzeyen bir
gününüz olsun. O gün kuru bir ekmek ve
buna bir kaç damlayı geçmeyen azıcık çayı
katık yapın.
Ey İslam yavruları, bombaların nameleri,
topların gürültüleri, uçakların uğultuları,
tank sesleri, eğitiminizin nağmeleri olsun.
Dünyanın rahat ve huzuru içerisinde
yaşayan, lüks hayat süren ve mideleri şişkin
kimselerin nağmeleri ve yatakları sizin
büyüyüp gelişeceğiniz yerler olmamalıdır.
Ve sen Ey müslüman hanım, sana anlatmak
istediklerim çok pek çoktur. Muhammed'in
annesi, Allah bana ve müslümanlara yaptığı
hizmetlerin karşılığını en güzel şekilde
versin. Uzun süre benim sıkıntılarım dem

katar. Hoş, hanım arkadaşlarıyla oturup, kalkıp, dünya imkanlarından çokça yararlanmayıp, dünya ehlinden ve dünya gösterişinden uzak durmak kalplere rahat ve huzur verir. Allah'tan dilerim ki, dünya hayatında bizi bir arada bulundurduğu gibi firdevste de bizi bir araya getirsin. Size gelince oğullarım, sizler ancak az bir süre benimle olabildiniz. Sizin terbiyenizle ancak çok az bir süre ilgilenebildim. Evet sizinle ilgilenemedim. Ancak, ne yapabilirim ki. müslümanların başına gelen bu musibetler, süt emziren anneye yavrusunu unutturdu. İslam ümmetinin karşı karşıya kaldığı dehşetli haller, küçücük çocukların bile perçemlerini ağartacak durumdadır. Allah'a yemin ederim tavuğun civcivleriyle yaşadığı gibi yaşamınızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz.

Ona saygı gösteriniz. Birbirinizi seviniz. Büyük anneniz ve büyük babanıza iyi davranınız. Onlara çokça ikram ediniz. İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız. Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır. Akrabalarınıza iyi davranınız, ailelerinize iyilik yapınız. Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık haklarını yerine getiriniz.

Cihad hiziplerine gelince; Sayyaf, Hikmetyar, Rabbani ve Halis'e önem veriniz. Çünkü bizler onların bu cihad çizgisine devam edeceklerini, saptaktan koruyacaklarını ümit ediyoruz.

Özellikle, Celaleddin, Ahmet Şah Mes'ud, Mühendis Beşir, Sefiyullah Efzeri, Mevlevi Aslan, Ferit ve Muhammed Alem, Sir Alem, Mağlen, Seyyid Muhammed Hanif, Embukez

gibi dahildeki komutanları da unutmayınız. Allah'ım Seni bütün eksikliklerden tenzih ederim. Sana hamdederim. Senden başka hiç bir ilah olmadığına şahitlik ederim. Senden mağfiret ister ve Sana tevbe ederim.kafesimin içerisinde sizinle yaşamaya tahammül edemedim. Hizmet ve sıkıntı ateşi, müslümanların kalplerini yakarken ben serin kanlılıkla hayat süremezdim. Müslümanların başına gelen haller her kesin kalbim veya azıcık akli bulunan herkesi ızdıraptan paramparça ederken uzun süre sizinle kalamadım. Türlü nimetler içerisinde sizin aranızda önüme bir kab konulup bir başka kabın kaldırılır vaziyette etlerin ve çeşitli tatlıların doldurduğu tabaklara el uzatarak yaşayamadım. Bu insafa sığmazdı. Allah'a yemin ederim, hayatım boyunca elbise,

yiyecek veya mesken olsun, her şeyin lüksünden nefret ettim. Elimden geldiğince sizleri zahidlerin makamına yükseltmeye ve refah içerisinde yaşayan kimselerin bataklıklarından daha yukarıya çıkarmaya gayret ettim.

Size selef akidesini, ehli sünnet vel Cemaat akidesini tavsiye ediyorum. Ona sanlıınız. Sakın aşırılıklara kaçmayın. Kur'an'ı Kerim'i okuyunuz, ezberleyiniz. Dilinizi muhafaza ediniz. Çok namaz kılınız. Çok oruç tutunuz. Hoş ve güzel şekilde arkadaşlık ediniz. Fakat şunu biliniz ki, hareketin emirinin sizi cihaddan menetmeye veya hatta kahramanlık alanlarından, binicilik meydanlarından sizleri uzaklaştırmaya ve davet etmek noktasında geri koymaya, sizleri süslemeye eğlenmeye teşvik etmeye, sizi cihaddan engellemeye yetkisi yoktur. Allah

yolunda cihad etmek için hiç kimseden izin almayınız. Atıcılığı ve biniciliği öğreniniz, devam ediniz. Bununla birlikte atıcılık yapmanız, binicilik yapmanızdan daha sevimsizdir.

Yavrularım, annenize itaat etmenizi, kız kardeşlerinize (Um Hasan ve Um Yahya'ya) saygı göstermenizi tavsiye ediyorum. Şer'i ve faydalı ilimlerle uğraşmanızı tavsiye ediyorum. Büyük kardeşiniz Muhammed'e itaat ediniz.Ona saygı gösteriniz birbirinizi seviniz.Büyük anneniz ve büyük babanıza iyi davranınız.Onlara çokça ikram ediniz.İki halanız Faizin ve Muhammed'in annelerine de iyilik yapınız.Çünkü Allah'tan sonra onların benim üzerimde çok hakları vardır.Akrabalarınıza iyi davranınız,ailelerinize iyilik yapınız.Bizimle arkadaşlığı olan kimselere arkadaşlık

haklarını yerine getiriniz.
Cihad hiziplerine gelince ; Sayyaf, hikmet
yar, rabbani ve halis'e önem veriniz.Çünkü
bizler onların bu cihad çizgisine devam
edeceklerini,sapmaktan korunacaklarını
ümit ediyoruz.
Özellikle Celaledin ,Ahmed şah Mes'ud
Mühendis Beşir,sefiyullah Efzeri,Mevlevi
Aslan,Ferit ve Muhammed Alem,Sir
Alem,Mağlen,Seyyid Muhammed
Hanif,Embukez gibi dahildeki komutanlarıda
unutmayınız.
Allah'ım seni bütün eksik ve noksan
sıfatlardan tenzih ederim.Sana
hamdederim.Senden başka hiçbir ilah
olmadığına şahitlik ederim.Senden mağfiret
ister ve Sana tevbe ederim.